

brat *francišek* 6

*»Rane v mojem srcu so rane,
ki krvavijo, so rane,
ki se zacelijo, so rane,
ki več ne bolijo.
Poslednje nosimo vdano
in potrpežljivo.«*

- Kristusove in Frančiškove rane v mojem srcu
- KATEHEZE OFS
- Frančiškovi bratje in sestre na Pohodu za življenje 2024
- Utrinki z romanj

- **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Kristusove in Frančiškove rane v mojem srcu
- 6 **Naša evangelizacija**
Poklicanost - kaj me nagovarja bog, moj poklic in talenti služenja v bratstvu
Priprava na Božič
- 11 **Frančiškov svetni red**
Frančiškovi bratje in sestre na Pohodu za življenje
Na Svetem Križu nad Belimi Vodami
Frančiškova družina pri Sveti Trojici v Halozah
- 20 **Iz naših družin**
Slovesna maša na Brezjah ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku asiškemu
Romanje v Assisi ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku
K večnemu počitku odšel pater Tarzicij Kolenko
- 26 **Živi rožni venec - ŽETEV**
Poklicanost: milost in poslanstvo
Desetka častitljivega dela rožnega venca
- 29 **Iz Frančiških logov (revij)**
Frančiškov prijatelj
Med nami
- 31 **Mladi Frančišku**
ASSISI, hvalnica
- 32 **Pravičnost in mir**
DUH ASSISIJA 2024
Vabilo k obnovi cerkve sv. Polikarpa/ Izmir Turčija
- 34 **Korenine in sadovi**
Življenje našega blaženega očeta Frančiška (17)
- 36 **Sveta dežela**
Kolesarjenje ob Innu 2024
Romarska pot v Bolgarijo in Grčijo – Filipi
Novoletna Sveta dežela 2024-2025
- 46 **Razvedrilo**
Kvačkanje
Nagradna zlogovna izpolnjevanca

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zb/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Jožef Kozel OFS (Naša evangelizacija)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red)
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si
Krizostom Komar OFM (ŽRV - Žetev)
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Emina Mulalić OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF, Unsplash

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.500

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Člani FSR nakazujte prispevke na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-24.

ali

Člani ŽRV nakazujte prispevke na:
Založba Brat Frančišek,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana
TRR SI56 6100 0001 2574 166, Delavska hranilnica d.d.;
sklic na 00 700-24.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Topel začetek jeseni v naših krajih je vsaj malo omilil grenkobo vremenskega opustošenja, ki so ga doživeli drugod po Evropi v obliki močnega deževja in poplav. Ob pogledu na tovrstne tragedije se človeku para srce. Kot da še ni bilo dovolj Kristusovih ran ...

V zadnji številki revije Brat Frančišek v tem letu, se bomo ustavili ob Kristusovih in Frančiških ranah v srcu. V rubriki Frančiškova duhovnost boste našli razmišljanje Stanke Ambrožič OFS o ranah v srcu.

Naša evangelizacija nam prinaša katehezi za november in december. V prvi lahko preberete o poklicanosti in o služenju v bratstvu, druga pa nas pripravljaja na božično praznovanje.

Poglejte, kako je narodni svet OFS načrtoval v Piranu, ne spreglejte pa niti utrinkov s pohoda za življenje, ki je letos potekal na treh lokacijah.

Slovesno obhajanje 800-letnice vtisnjenja ran na Brezjah, kjer imajo v atriju upodobljen ta dogodek, je bilo obogateno tudi s praznovanjem 90-letnice njegove eminence kardinala Franca Rodeta, ki je vodil slovesnost.

V Vipavskem križu je letos potekalo srečanje Duh Assisija, ki že 38 let povezuje vse Frančiškove brate in sestre v molitvi za mir.

Bogati so tudi utrinki z romanja v Assisi za brate in sestre iz Frančiških redov, pa romanje v Bolgarijo in kolesarjenje ob reki Innu.

Pozabljene spretnosti nam tokrat predstavljajo kvačkanje.

Vsem želim prijetno branje!

Vse dobro!
br. Janez Papa

V letu 2024 v rubriki **Franciškova duhovnost spremljamo razmišljanja ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku na gori La Verna.**

Kristusove in Franciškove rane v mojem srcu

Rane v mojem srcu so rane, ki krvavijo, so rane, ki se zacelijo, so rane, ki več ne bolijo. Poslednje nosimo vdano in potrpežljivo. Zlagala bi se, če bi rekla z veseljem, ker je bila ta milost dana samo svetnikom, ki so nam vsem Luč na poti vere, pot k Bogu in zgled v izpolnjevanju postave ljubezni.

Težko se je pogovarjati o svoji ranjenosti, kajti ob premišljevanju Jezusovega pasijona se postavim k Jezusovi Materi; Materina bolečina se združuje s Sinovo bolečino.

V vsakodnevem poklicu – biti mati svojim otrokom – je nenehno učenje in iskanje družinske sreče, ki je Božja igrivost med starši in otroki, med brati in sestrami.

V naši družini smo bili v času odraščanja otrok deležni vsakodnevnega druženja z brati frančiškani, s p. Nikom Žvokljem, z br. Marijanom Cvitkom ter ob obiskih tudi nekaterih drugih duhovnikov in Franciškovih bratov. To so bile male duhovne vaje otroškega veselja, obenem pa tudi zgled molitve in dela, sprejemanje življenja, ki posvečuje smeh in solze, skrbi in prostost, zaupanje in pričevanje vere.

Morda se komu postavlja vprašanje, kdo pa si, da gledaš na svojo preteklost vse v svetli luči, ali si prespala svoje rane,

si pozabila na svoje solze, je tvoje življenje res bilo prežeto z veseljem?

Ko sem v zadnjem Svetem letu pri spovedi obujala svoje stare grehe in slabe navade, mi je spovednik dejal: »Bog je že pozabil na vaše grehe.«

Ali smem v tem obujanju tudi sama sprejeti podobno razpoloženje, ko se oziram na svoj družinski vsakdan. Da to zmorem, sem hvaležna Božji milosti, Božji previdnosti in zaupanju v izpolnjevanje Božje volje.

Moj dom je v vasi Kot pri Ribnici, na sosednjem griču Nove Štifte. Pred dnevnim oknom se razprostira Brinov grič s svetiščem Marije Vnebovzete in s samostanom Franciškovih bratov, nebo s soncem, nebo z zvezdami in luno, svet z lepoto in bogastvom Božjega stvarstva, poezija narave ter Božji navdih za vsakodnevno molitev in češčenje.

Ko v cerkvenih linah posveti jutranje sonce se za mojo dušo odpre tabernakelj. Kristusova Luč Svete hostije – Božji blagoslov se razlije nad vso dolino, nad vasi, ki so razporejene okrog Nove Štifte kot poseljeni mali Marijini otoki s svojimi vrtovi, z zelenjem in s potmi,

stezami, cestami, ki vodijo na ta Marijin grič Milosti, k Materi, kjer se obvežejo vse rane, kjer lahko odložimo naše skrbi, bolečine in dvome.

V tej preprosti vsakdanji razlagi je vsa skrivnost. Spoznanje Kristusovih ran, spoznanje Franciškovih stigem. Vse je položeno v našo dušo, kajti, če duša more sprejeti bolečo ranjenost križa, jo zmore nositi tudi telo, ki se izroči v Marijino Brezmadežno Srce in se samo ob Njej lahko nauči izpolnjevati Božjo Voljo v ljubezni, ki se vsak dan zna odpovedati sebi in se z malimi, nepomembnimi darovi daruje Božjemu Srcu, svojim bratom in sestram.

Sveti Frančišek, sveta Klara, sveta Favstina Kowalska in mnogi drugi svetniki so mi spregovorili iz svoje Svete poklicanosti. Biti zaljubljen v serafinske svetnike pomeni biti zaljubljen v Boga, v malo Marijino Porcijunkulo in v življenju delovnika ali praznika stopati tudi na goro La verno.

Za vse nas je trpel Jezus na križu, kaže nam svoje svete rane, da bi bili tudi mi čuječi v svojih slabostih, čuječi, da bi bili sposobni sprejeti vsakega, ki trpi, ki je

padel s svojim križem, ki čaka naš objem.

Bodi zahvaljen Gospod Najvišji, ki nas po svetem Frančišku kličeš v samotno votlino, ki je napolnjena s tvojo ljubeznijo, da zmoremo na svojem telesu in v duši živeti svoje poslanstvo tudi z ranami, ki se ne zacelijo in z ranami, ki so že pozabljene.

*Starodavni glas zvona serafinske gore La Verne * me vabi, da objemam Jezusov križ tudi v spoznanju, da ga častim na Franciškovih gori, na gori spomina Jezusovih ognjenih mečev Ljubezni in Franciškovih ran.*

Videnje Boga, ki je zaznamovalo Franciškove dlani in noge, njegovo telo z globokimi ranami je neprekinjeno v obhajanju spomina.

V Božji bližini Svetišča Franciškove gore je moja duša nepopolna, da bi lahko postala z Bogom eno duhovno telo, eno duhovno srce z bolečimi ranami, ki so zakrvavele v svetnikovi duši in na svetnikovem telesu.

Skalovje asiške Kalvarije pa vztraja in kliče k Sveti pokori z duhom ponižnosti in kesanja, v osebno predanost molitve in v izpolnjevanje Božje volje po Svetem Evangeliju, v zamaknjenosti duše in njeno združitev s Križanim Bogom.

Stanka Mihelič OFS

Leta od 2023 do 2026 so namenjena slavljenju petih osemstoletnic, ki so povezane s svetim Frančiškom. Letos mineva 800 let od vtisnjenja ran sv. Frančišku na gori La Verna.

Poklicanost - kaj me nagovarja bog, moj poklic in talenti služenja v bratstvu

KATEHEZA ZA MESEC NOVEMBER 2024

Uvodna pesem:

Pesem: *Tukaj sem, Gospod, pošlji mene*

Tukaj sem, Gospod, pošlji mene, da bom oznanjal Tvoje veličastvo, da bom prinašal svetlobo Tvoje resnice, Tvoje usmiljenje naj me vodi. Tukaj sem, Gospod, pošlji mene.

Svetopisemski odlomek: 1 Korinčanom 12,4-7:

»So namreč različni darovi, vendar isti Duh; in so različne službe, vendar isti Gospod; in so različna dela, vendar isti Bog, ki dela vse v vseh. Vsem pa je dan razodeti Duh, v skupno korist.«

Vsebina in razlaga:

Vsak izmed nas je poklican od Boga. Poklicanost ni zgolj nekaj, kar se nanaša na duhovni poklic – lahko je to, kako služimo v družini, na delovnem mestu, v cerkveni skupnosti ali v svetu nasploh. Bog nas vse obdaruje z darovi, ki so specifični za vsakega posameznika, ti darovi

pa nam pomagajo pri tem, da izpolnimo Njegovo voljo in služimo drugim.

Pavlov odlomek iz Prvega pisma Korinčanom govori o različnih darovih in službah v Cerkvi. To nas uči, da vsi nimamo enakih talentov, a vsak izmed nas prispeva k skupnemu dobremu. Frančiškovo bratstvo temelji na duhu skupnosti, bratstva in služenja. Kot bratje in sestre smo poklicani, da odkrijemo svoje talente in jih uporabimo v dobro bratstva ter Cerkve.

Kaj pomeni poklicanost v Frančiškovem bratstvu?

Sv. Frančišek Asiški nas uči, da smo vsi poklicani k uboštvu, preprostosti in služenju drugim. To ni samo za redovnike ali duhovnike, temveč za vse, ki želijo slediti Jezusu v Frančiškovem duhu. Poklicanost v bratstvu pomeni služiti s srcem – biti brat ali sestra v ljubezni, skrbi za druge, solidarnosti, miru in odpuščanju.

Kako prepoznam svoj poklic in talente?

Poklic od Boga pogosto odkrijemo skozi molitev, premišljevanje, poslušanje Njegove besede in skozi nasvete staršev, učiteljev, dedkov, babic, lahko nas pa navduši tudi sovrstnik. Talenti so darovi, ki jih prejmemo od Boga – nekaj, kar nas navdušuje in osrečuje, ko to počnemo. Bog nam daje te talente, da jih uporabimo v služenju drugim in za gradnjo Njegovega kraljestva.

Osebna vprašanja za premišljevanje:

Kakšne darove mi je dal Bog? Katere talente prepoznavam v sebi?

Kako lahko uporabim te talente, da bi služil-a Bogu in svojim bratom ter sestram?

Kako me Bog nagovarja, da služim v Frančiškovem bratstvu? Na kakšen način lahko prispevam k rasti skupnosti?

Ali sem pripravljen-a odgovoriti na Božji klic in se podati na pot poklicanosti z zaupanjem, da me Bog vodi?

Sklepna pesem:

Pesem: *Sprejmi vse, Gospod*

Sprejmi vse, Gospod, moje srce in vse kar imam, vse kar sem in kar bom, Tebi podarjam.

Tvoje so misli, dejanja in volja, vodi me po poti, kjer me želiš imeti.

Sklepna molitev:

Gospod Bog, Oče naš, Ti si nas poklical v življenje in nam podaril svoje darove. Pokaži mi, Gospod, kako lahko s temi talenti služim Tebi in svojemu bližnjemu. Naj bom vedno odprt-a za Tvoj glas, ki me kliče k služenju. Naj prepoznam, kam me vodiš, in naj z zaupanjem stopim na pot poklicanosti. Daj mi pogum, da sprejem svoje poslanstvo v Frančiškovem bratstvu, doma, v službi, da bom Tvoj zvesti služabnik in brat/sestra svojim bližnjim. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zaključna pesem:

O moj gospod bodi zahvaljen

Naj vam ta kateheza pomaga poglobiti odnos do Boga, ljudi in stvarstva ter vas vodi k življenju po zgledu svetega Frančiška, ki je v vsakem trenutku prepoznal Božjo navzočnost in v vsakem človeku videl brata ali sestro.

Foto: [freepick.com](https://www.freepick.com)

Priprava na Božič - sprejemanje kristusa v naše srce

KATEHEZA ZA MESEC DECEMBER 2024

Uvodna pesem:

Pesem: Glej zvezdice Božje

*Glej, zvezdice božje migljajo lepo,
odprto široko je sveto nebo.
Duhovi nebeški se z raja vrste,
prepevajo slavo, na zemljo hite.*

*Obljuba predavna postala je res,
zveličar je rojen ljudem iz nebes.
Pri ubogih pastircih na slam'ci leži,
si revščino izvoli, ponižnost uči.*

*O, srečne dušice, ki njega časte,
z nebeško tolažbo jim polni srce.
Le k njemu hitimo, saj rad nas ima,
zaupno odkrijmo mu rane srca.*

Svetopisemski odlomek: Luka 2,10-12

»Angel jim je rekel: 'Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo; danes se vam je v Davidovem mestu rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, v plenice povito in položeno v jaslji.'«

Vsebina in razlaga:

Božič je čas, ko se pripravljamo na prihod Jezusa Kristusa v naše srce in življenje. Bog nam pošilja svojega Sina kot dar miru, upanja in ljubezni, s katerim nas želi prebuditi iz vsakdanje rutine in usmeriti našo pozornost na vrednote sočutja, sprejemanja in služenja drugim.

Jezusovo rojstvo nas opominja, da je On prišel kot luč, da bi razsvetlil našo temo in prinesel Božjo ljubezen v vsak kotiček našega življenja. Veličina Božiča je v sprejemanju Kristusa z odprtimi srcem, kot so ga v ponižnosti sprejeli pastirji. Bog nas vabi, da v sebi odpremo prostor, kjer lahko Kristus prebiva, in postanemo prinašalci miru in dobrote.

Božična priprava kot priložnost za služenje:

Sveti Frančišek Asiški je posebej častil Jezusovo rojstvo in nas s svojim zgledom vabi, da tudi mi v svojem vsakdanjem življenju razširjamo božično sporočilo. Način, kako smo lahko kot bratje in sestre bližnji drugim, je del prave priprave

na Božič. To vključuje skrb za druge, solidarnost in majhna dejanja ljubezni. Vsako dobro dejanje je lahko majhna luč, ki razsvetli svet in pričuje o Kristusu navzočnosti med nami.

Razmislek o simbolih Božiča:

Luči in sveče - Spominjajo nas na Jezusa kot Luč sveta. Ali s svojo prisotnostjo prinašamo svetlobo v okolico?

Jaslice - Jezusovo skromno rojstvo nas kliče k ponižnosti. Ali znamo prepoznati dragocenost preprostosti v naših življenjih?

Božična drevesca in okraski - Ti simboli veselja nas vabijo, da delimo veselje s tistimi, ki so osamljeni in potrebni tople besede ali prijateljskega dotika.

Kako prepoznati Kristusovo prisotnost v sebi in drugih?

Da bi resnično sprejeli Kristusa v svoje življenje, smo povabljeni, da prepoznamo Njegovo navzočnost v vsakem človeku. Kristus nas nagovarja skozi bližnje in nas opominja, da služenje ni le naloga, temveč tudi dar, ki ga lahko podarimo vsakomur. Naj nas vodijo ljubezen, radodarnost in pogum, da pristopimo k drugim z odprtimi srcem in s pripravljenostjo pomagati.

Osebna vprašanja ali vprašanja po skupinah za premišljevanje:

Ali sem pripravljen sprejeti Kristusa kot luč v svojem življenju in se z Njegovo pomočjo odpovedati lastnim strahovom in predsodkom?

Kdo v moji okolici potrebuje moj čas, mojo pomoč ali preprosto prisotnost, da bi lažje občutil božično veselje?

Kako lahko letos praznujem Božič tako, da bo moje srce še bolj odprto za druge in da bom zares pričevalec Kristusove ljubezni?

Ali zaupam Bogu in verujem, da je On vedno z mano, tudi v težkih trenutkih? Kako lahko to zaupanje okrepi mojo pripravljenost za služenje?

Kaj mi pomeni molitev?

Odgovore si med seboj podelimo.

Naloga za bratstva:

V kolikor je možno, se v bratstvu dogovorite za skupno postavitve jaslic in nato skupaj zmolite ali se dogovorite v župniji za pomoč pri postavitvi jaslic.

Bratstvo se skupaj fotografira pri jaslicah in pošlje fotografijo na joze.kozel@gmail.com - pripis katero bratstvo fotografijo pošilja.

V kolikor bratstvo nima možnosti samostojne postavitve ali sodelovanja pri postavitvi jaslic. Se tudi skupno fotografira pri jaslicah iz svoje župnije.

Hvala vam že vnaprej za vse poslane fotografije.

Sklepna pesem: K tebi Bog

*K tebi, Bog (k tebi, Bog),
dvigam roke (dvigam roke)
in tebi, Bog (in tebi, Bog),
zdaj dajem vse, ker edini si,
ki v mojem srcu živi.*

*In služil bom le tebi, Bog,
in ne drugim bogovom.
Ti si moj edini vir, edini vir življenja.
Tvoje ime dvignjeno za vedno je.*

Sklepna molitev:

Gospod Jezus, hvala ti za dar tvojega rojstva in tvoje navzočnosti med nami.

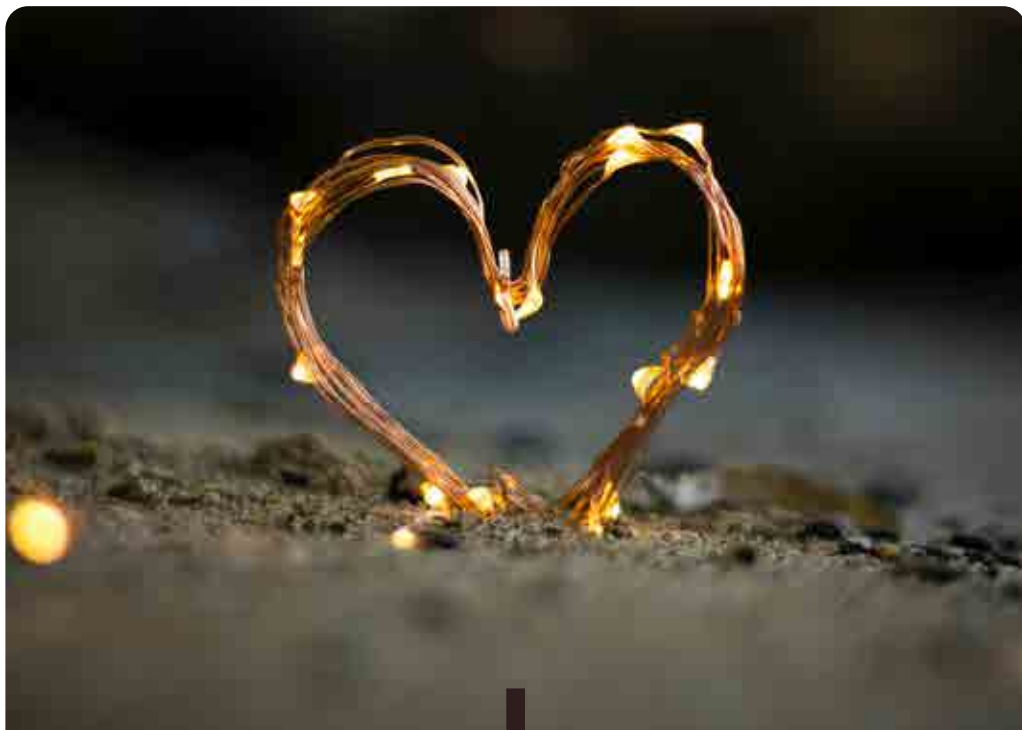
Pripravi naša srca, da te sprejmemo v polnosti in z zaupanjem, da boš vedno z nami. Pomagaj nam, da bi v prazničnem času postali prinašalci miru, veselja in upanja. Naj nas tvoj Sveti Duh vodi, da bomo v vsakem človeku prepoznali tvojo ljubezen in postali luč drug drugemu. Naj naša dejanja pričajo o Tebi in naj vsi ljudje spoznajo, da si ti naš odrešenik. Po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

Zaključna pesem: Res je prijetno kadar v srcu čutim (Brat sonce, sestra Luna)

Naj vam ta kateheza pomaga poglobiti odnos do Boga, ljudi in stvarstva ter vas vodi k življenju po zgledu svetega Frančiška, ki je v vsakem trenutku prepoznal Božjo navzočnost in v vsakem človeku videl brata ali sestro.

Foto: freepick.com

Narodni svet OFS v Piranu

Na sončen septembrski konec tedna, od 20. do 22. septembra 2024, smo se člani Narodnega sveta OFS Slovenije zbrali na duhovno delovnem srečanju pri bratih minoritih v Piranu. S seboj smo povabili tudi naše sozakonce in skupaj smo preživeli prijetne dni v bratskem druženju.

Najprej smo se duhovno uglasili ob molitvi večernic in razmišljanju o poklicanosti in poslanstvu. Razmišljali smo ob odlomku svetega pisma 1 Kor 12,4-7:

»So namreč različni darovi, vendar isti Duh; in so različne službe, vendar isti Gospod; in so različna dela, vendar isti Bog, ki dela vse v vseh. Vsem pa je dan razodeti Duh, v skupno korist.«

Pogovarjali smo se o tem, da je vsak izmed nas poklican od Boga. Poklicanost ni zgolj nekaj, kar se nanaša na duhovni poklic – lahko je to, kako služimo v družini, na delovnem mestu, v cerkveni skupnosti ali v svetu nasploh. Bog nas vse obdaruje z darovi, ki so edinstveni za vsakega posameznika, ti darovi pa nam pomagajo pri tem, da izpolnimo Njegovo voljo in služimo drugim.

Pavlov odlomek iz Prvega pisma Korinčanom govori o različnih darovih in službah v Cerкви. To nas spomni, da nimamo vsi enakih talentov, vsak izmed nas pa prispeva k skupnemu dobremu. Frančiškovo bratstvo temelji na duhu skupnosti, bratstva in služenja. Kot bratje in sestre smo poklicani, da odkrijemo svoje talente in jih uporabimo v dobro bratstva ter Cerkv.

Kaj pomeni poklicanost v Frančiškovem bratstvu?

Sv. Frančišek Asiški nas vabi, da smo vsi poklicani k ubožstvu, preprostosti

in služenju drugim. To ni samo za redovnike ali duhovnike, temveč za vse, ki želimo slediti Jezusu v Frančiškovem duhu. Poklicanost v bratstvo pomeni služiti s srcem – biti brat ali sestra v ljubezni, skrbi za druge, solidarnosti, miru in odpuščanju. Dotaknili smo se začetkov naše poti v OFS in ugotovili, da nas Gospod kliče na izviren način, da je iznajdljiv in hudomušen.

V hvaležnosti za Frančiškovski poklic smo v soboto nadaljevali z načrtovanjem na narodni in pokrajinski ravni za prihodnje leto, ko se bomo spominjali 800 letnice Frančiškove Hvalnice stvarstva. Dotaknili smo se katehez, skupnih dogodkov, duhovnih vaj, romanj.

Prosti čas smo izkoristili za plavanje v prijetno osvežilnem morju, sprehode in bratske pogovore.

Hvaležni Gospodu za skupno preživet čas v zavetju minoritskega samostana, smo zaključili naše srečanje z željo, da se prihodnje leto spet srečamo.

Mir in dobro. Mateja Trajbarič OFS

Frančiškovi bratje in sestre na Pohodu za življenje 2024

Letošnji *Pohod za življenje* je bil nekaj posebnega, saj je potekal na treh lokacijah: najprej 22. septembra v Kopru, čez en teden v Mariboru in nazadnje 5. oktobra še v Ljubljani. Na vseh treh dogodkih smo bili prisotni tudi bratje in sestre OFS, ki se zavedamo, da je vsako življenje sveto in podarjeno, saj je »neizmerni dar Ljubezni«. Lepo je bilo srečati in objeti brata in sestro, se veseliti Življenja in drug drugega.

KOPER

V Kopru se je na osrednjem prizorišču v Taverni v nedeljo dopoldne zbralo okrog tisoč udeležencev prvega »Pohoda za življenje« v koprski škofiji. V množici smo bili zagovorniki življenja vseh starosti od najmanjših otrok in mladih pa do najstarejših.

Organizatorji so skupaj s šestdesetimi prostovoljci poskrbeli za to, da skoraj nihče ni ostal brez pisanega balončka ali transparenta z jasnim sporočilom. V kratkem programu, ki je bil uvod v pohod po mestu, je udeležence najprej nagovorila koordinatorka slovenskih »pohodov za življenje« Urša Cankar Soares. Izpostavila je: »Otrok v materinem telesu pred 22. tednom starosti, v določenih primerih pa tudi kasneje, nima statusa človeka. Tako so odločili domnevni strokovnjaki. Starost je ločnica, ki določa kdo je človek in kdo ni! To ni prav! Menim, da je meja nelogična in krivična. Vsi dobro vemo, da je otrok v maminem trebuhu tudi pred 22. tednom človek. Človek je človek od svojega spočetja do naravne smrti. Zato si zasluži vso zaščito ves ta čas.«

V pričevanju smo prisluhnili zakoncema, ki so jima zdravniki svetovali abortus, ker so domnevali, da bo njun tretji otrok, če bi se rodil, imel težke

zdravstvene posledice. Danes je povsem zdrav trinajstletnik. Spregovorila je tudi soproga Aleksandra Ninkovića iz Kopra, ki je preživel poskus splava in je ostal slep ter gibalno oviran, vendar je hvaležen Bogu za dar življenja.

Vse je globoko nagovorila tudi himna letošnjega pohoda. Pesem z naslovom »Jaz bom vedno ljubil te« je njena avtorica Španka Teresa Gutierrez zapela skupaj s primorsko pevko Alexio Bizjak Lopez, ki je pesem priredila in prevedla. Gutierrezova je študentka medicine iz Madrida.

Pohodniki smo nato v prekrasnem sončnem dnevu napolnili koprške ulice in trg pred koprsko stolnico.

Ob koncu je na trgu ob Taverni sledilo še prijateljsko druženje.

Pohod je zelo lepo uspel, za kar gre zahvala vsem, ki so pripravljali in izpeljali ta zelo pomemben dogodek.

Morda pa bi bilo še več udeležbe, če bi bil organiziran v popoldanskih urah, ker je marsikdo, ki bi rad prišel, bil v času pohoda še pri maši v svoji župniji.

Marija in Mirko Potočnik OFS

MARIBOR

»Vsak nerojen otrok je človek«, se je glasilo geslo letošnjega pohoda za življenje, katerega sem se tokrat udeležila v Mariboru. Med zbiranjem sem našla nekaj znanih obrazov s katerimi sem poklepetala, med drugim tudi nekaj sester OFS. Celotno vzdušje ob začetku je bilo izjemno mirno, pisano in prijetno.

Čeprav sem imela ob začetku občutek, da se nas je zbralo kar malo, pa sem potem, ko smo veselo korakali po mariborskih ulicah videla, da se je vila kar poštena kolona. Na končni točki na Grajskem trgu so nas pozdravili organizatorji, slišali smo nekaj pričevanj: člane Vere in luči, gospo, katere mož je preživel splav, prebrano je bilo tudi pričevanje gospe, ki se je namesto za splav odločila za oddajo otroka v posvojitev. Zgodbe so težke, marsikomu se je utrnila tudi kakšna solza, a na koncu le doumeš, kako velik čudež je življenje. Z izvedbo letošnje himne *Jaz bom vedno ljubil te* nas je počastila kar izvajalka sama – pesem je krasna in globoko sporočilna. Vsem jo priporočam v poslušanje.

Pohoda se je udeležilo zelo veliko mladih družin in prav lepo je bilo videti tekanje in igranje naših najmlajših. Prav oni so tisti, ki nas vsakodnevno opominjajo, kako sveto je življenje. Svetost življenja je poudarjal tudi naš duhovni oče sveti Frančišek. Bratje in sestre OFS

si ga moramo v tem oziru vzeti za zgled. Kot nam naroča vodilo in konstitucije, je potrebno vstati, iti na pot in aktivno pokazati ter povedati, da je samo Bog tisti, ki da življenje in samo On ga lahko vzame.

Mojca Špende OFS

LJUBLJANA

V Ljubljani je bilo živahno že od jutranjih ur. Otroci, mladi, družine in starejši, živopisni baloni in velika množica okoli 5000 ljudi smo ustvarili čudovito vzdušje na Prešernovem trgu

in na ljubljanskih ulicah. Bogat program so zaznamovali ljudje, ki so preživeli splav ter drugi pričevalci. Geslo »**Vsak nerojeni otrok je že človek**« nam nastavlja ogledalo, da se vprašamo, kako obravnavamo najranljivejše med nami. Nerojeni otroci so povsem odvisni od odraslih, da jim priznamo njihovo vrednost in jim omogočimo pravico do življenja.

Posebnost letošnjega *Pohoda za življenje* v Ljubljani je bil obisk Antonia Tavaresa iz Brazilije, ustanovitelja skupnosti Deteta Jezusa, ki trenutno skrbi za 46 posvojenih otrok s posebnimi

potrebami v brazilskem mestu Petropolis. Tonio, kot ga kličejo v skupnosti, skrbi tudi za otroke, ki so preživeli splav in se kljub posegu rodili živi – običajno sicer s hudimi posledicami. Spremljala sta ga dva izmed njegovih posvojenih sinov, Marcus Aurelio Martins in Alex Silva. Oba sta preživela splav. Alex je zaradi tega slep, a nam je z besedo in petjem izvalil solze v oči, Marcus pa ne more govoriti, a z vsem svojim bitjem izraža veselje do življenja. Voditeljica Pohoda za življenje Urša Cankar Soares je prepričana, da »bo ta dogodek spremenil srca ljudi in komu rešil življenje«. Hvaležna je vsem, ki se udeležujemo Pohoda z veselimi obrazi in opogumljajočimi besedami. Poudarila je, da je čas, da zavajajoči nesmisli, kot je znan slogan *Moje telo, moja izbira*, romajo na smetišče zgodovine, saj se te besede ob pogledu na človeka, ki je preživel splav, razblinijo kot milni mehurček. Ob robu ljubljanskega praznika življenja ga je

bilo namreč slišati iz ust zamorjenih in v črna oblačila oblečenih nasprotnikov življenja. »Peščica teh, ki splav preživijo, trka na vest glasneje, kot tile med nami«, je bila jasna voditeljica. »Si upa kdo pogledati v oči našim preživelim in jim reči, da niso ljudje? Zagotavljam vam, da vseh 70 otrok, ki so ta teden umrli v Sloveniji zaradi splava, niso bili nič manj ljudje, kot so tile med nami. Čisto nič manj!«

Med bogatim in peštrim dogajanjem smo se bratje in sestre OFS, ki smo se udeležili slavlja življenja, veselili tudi drug drugega in se opogumljali, da bi bilo v svetu več veselja do vsakega človeka in vsega stvarstva, po zgledu našega očeta Franciška.

Pohodi za življenje bogatijo vse, ki se ga udeležijo ter vnašajo v Slovenijo nov, svež veter vzgoje za medsebojno spoštovanje in kulturo življenja.

Mateja in Metod Trajbarič OFS

Na Svetem Križu nad Belimi Vodami

Na nedeljo 30. junija 2024 smo se Franciškovi bratje in sestre KB OFS pri sv. Ceciliji – Celje odpravili na romanje na Sveti Križ nad Belimi Vodami. Prva postaja je bila župnija sv. Mihaela v Šoštanju, kjer sta nas s šoštanjskim župnikom g. Jožetom Pribožičem pričakala naša člana iz Šoštanja s. Olga in br. Janko Jurkovnik. Tukaj smo si najprej ogledali župnijsko cerkev, nato pa skupaj krenili do cilja našega romanja.

Moderen župnijski center s cerkvijo sv. Mihaela v bistvu ni v samem kraju Šoštanj, ampak zahodno na manjši vzpetini v kraju Florjan. Koncem sedemdesetih let prejšnjega stoletja so to cerkev in župnišče postavili kot nadomestno gradnjo za porušeno istoimensko cerkev v vasi Družmirje, ki se je zaradi rudniške dejavnosti kasneje pogreznila v Šoštanjsko jezero. Iz stare cerkve je bil prenesen oltar, nekaj slik, fresk in

še nekaj malega cerkvene opreme, vse ostalo je novo. Ta cerkev je dokaz, da lahko staro in moderno še kako lepo pašeta skupaj.

Po predstavitvi cerkve in župnije se nam je g. Pribožič z veseljem pridružil in z nami odrinil na Sveti Križ nad Belimi Vodami. Ker je bilo ta dan zelo vroče, smo bili veseli prijetnega hladu na Svetem Križu, saj se vrh hriba nahaja na nadmorski višini 1.054 metrov. Z njega se nam odpirajo prekrasni pogledi od Golt in hribovja proti Koroški, na Šaleško dolino, na hribovje proti Gori Oljki, spodnjo in zgornjo Savinjsko dolino vse tja do Mozirja in Nazarij. Zato se ni začu-

čiti, da je Sveti križ nad Belimi Vodami poleg romarske poti tudi priljubljena planinska in izletniška točka.

Na tem vrhu kraljujejo cerkev sv. Križa, zraven nje pa še starejša kapela in romarske stopnice. Kot pravi romarji smo tudi mi šli po njih po kolenih in zraven molili za dobre namene. Krona našega romanja je bila sveta maša, ki jo je daroval naš DA br. Jurij Štravs. Ta maša nam je ostala še posebej v spominu, saj smo bili tokrat zadnjič skupaj z njim na romanju, ker je bil br. Jurij po 2. avgustu premeščen v Škofjo Loko.

Po maši nam je g. Pribožič razkazal cerkev in predstavil bogato zgodovino tega romarskega kraja. Cerkev je obiskal tudi blaženi škof Anton Martin Slomšek,

kjer je dobil navdih za verze svoje zadnje pesmi: "O, križ! Na visoko postavljen, zastava premage si nam! Visoko nam bodi pozdravljen, zaupanje naše si nam."

Župnik nas je povabil tudi v klet bivše mežnarije, ki danes služi predvsem duhovnim vajam, kjer smo se ob kozarčku dobre kapljice zapletli z njim v prijeten pogovor.

Ko smo se vračali v dolino, smo se še zaustavili v Belih Vodah in si ogledali župnijsko cerkev sv. Andreja. Cerkev, ki je že skoraj vsa temeljito prenovljena, ponovno žari v vsej svoji prvinski lepoti. Tukaj smo se tudi poslovili od šoštanj-skega župnika, saj zaradi obveznosti ni mogel več dalje z nami. Za konec našega romanja sta nas s. Olga in br. Janko še povabila k sebi na dom v idilično vasico Ravne nad Šoštanjem. Ob obilni večerji smo se še dolgo družili. Ob slovesu smo še postali ob čudoviti družinski kapelici z Medžugorsko Marijo in zmolili desetko rožnega venca. Ob enem smo br. Juriju v spomin tudi podarili fotoknjigo s slikami z naših druženj. Bogu hvala za vse in obilo Božjega blagoslova na vseh njegovih novih poteh mu želimo!

Frančiškova družina pri Sveti Trojici v Halozah

Frančiškova družina pri Sveti Trojici v Halozah obstaja že več let, pred nekaj leti pa nas je povabil pater Janez Šamperl OFMConv, da smo se začeli zbirati tudi mlajši farani in spoznavati svetega Frančiška. Odkar je nastopil službo v naši župniji pater Jože Petek, pa se člani srečujemo pod njegovim duhovnim vodstvom. Naša »družina« šteje deset članov. Srečamo se enkrat mesečno in obravnavamo teme po svetem Frančišku Asiškem.

Na septembrskem srečanju sta se nam na povabilo pridružila gosta, in sicer pater Danilo Holc OFMConv in sestra Dorica Emeršič OFS. Ker je Frančiškova družina struktura, oblikovana z namenom, poslanstvom in po načelih, sta nam poglobljeno predstavila Frančiškov svetni red. Na predvečer Svetega Frančiška smo oddali prošnje za vstop v noviciat. Obred smo obogatili s pesmijo, po končani slovesnosti pa smo v dar dobili sveto pismo in vodilo.

Darovi za revijo Brat Frančišek
16. avgust '24 do 3. november '24 = 255 €
Bog povrni!

- 10 € Stepancic Ana
- 15 € NN
- 20 € Zdenko Rozina, Papa Joze, Rus Ferdinand, Rak Marija
- 30 € Ahaj Marta, Porenta Marjetica
- 90 € Valič Stipančič Marijana

Člani želimo živeti po vzoru svetega Frančiška in njegovo poslanstvo čim bolj uresničevati v našem vsakdanjem življenju, kjer se vsak od nas srečuje s številni izzivi. Po njegovem zgledu si prizadevamo biti vzor v svojih družinah in med ljudmi, s katerimi se srečujemo, ter biti odgovorni člani širše družbe.

Preproščina svetega Frančiška Asiškega nas navdihuje in nam daje moči, da živimo v spravi, da smo prijazni, strpni, sočutni, empatični do vseh in hvaležni za vse, kar se nam dogaja.

Helena Plajnshek

Slovesna maša na Brezjah ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku asiškemu

Moč sv. Frančiška je bila v ljubezni. Na današnji dan, 17. septembra 1224, pred 800 leti je sv. Frančišek na gori La Verna prejel Kristusove rane. Slovesno somaševanje ob prazniku je vodil kardinal dr. Franc Rode.

Sveti Frančišek je imel dar, da je ob pogledu na križanega Jezusa vedno trpel skupaj z njim. Kot odgovor na to iskreno sočutje je prejel Kristusove rane – stigmate. Frančišek je tako na svoj način presegel vse dotedanje svetnike, saj med njimi do tedaj ni bilo nobenega, ki bi nosil Kristusa upodobljenega na svojem telesu.

17. septembra obhajamo praznik vtisnjenja ran svetemu Frančišku Asiškemu. Na ta dan je leta 1224 Frančišek Asiški prejel Kristusove rane, ko je molil na gori La Verna. Letos obeležujemo častitljivi jubilej, 800-letnico prejema ran. Slovesno somaševanje je ob 10. uri v baziliki Marije Pomagaj vodil kardinal dr. Franc Rode. Ob njem so somaševali številni frančiškani, med njimi tudi provincialni minister frančiškanov, p. Marjan Čuden ter rektor bazilike, dr. p. Robert Bahčič. Somaševal je tudi provincialni minister kapucinov, br. Primož Kovač.

»Danes je zares velik dan za vse, ki smo povezani s sv. Frančiškom Asiškim, saj obhajamo natanko 800 let odkar je sv. Frančišek prejel rane na gori La Verna. Povezani smo s slovesnostjo, ki se dogaja na tej gori.« Je uvodoma v nagovoru dejal rektor bazilike Marije Pomagaj, p. Robert Bahčič. V nadaljevanju je pozdravil kardinala dr. Franca Rodeta: »Danes smo tukaj zbrani tudi, da bi obhajali 90 let kardinala Rodeta. Gospod kardinal je ves čas svojega bivanja v Rimu v kapeli imel sliko Marije Pomagaj in relikvije sv. Frančiška. G. kardinal ima poseben odnos do Marije Pomagaj, zato smo želeli, da bi z vami obhajali ta jubilej. Ko ste bili nadškof ste z velikim veseljem skrbeli za to svetišče, da je postalo del mreže narodnih svetišč.«

»Danes goduje sv. Robert Bellarmin, ki se je rodil na dan, ko je umrl sv. Frančišek (4. oktobra), umrl pa je 17. septembra, na dan prejetja ran. V eni izmed pridig je dejal: 'Največji čudeži krščanske vere, prvo mesto zavzema čudež prejema ran sv. Frančiška Asiškega.' Naj ta slovesnost vtisne v srce, da bi ljubili gospoda, kot ga je ljubil sv. Frančišek.« Je uvodni nagovor zaključil p. Robert Bahčič.

»To kar pri svetemu Frančišku izstopa, je ljubezen do Cerkve. Ni bil upornik in ni razdvajal. Njegova moč je bila v ljubezni. Vedel je, da Cerkev transformiraš samo s trpljenjem zanjo. Frančiška je bolela slabost v Cerkvi, izbral je ubošstvo in ne uporništvu. Bogatel je z nevidnimi zakladi.«

»Danes obhajamo 800 let velikega dogodka v Frančiškovem življenju. Ne mučeništvo telesa, ampak ogenj duha. Sveti Frančišek se je s prejemom ran poistovetil s trpljenjem Jezusa Kristusa. Ljubezen do Gospoda poistovetimo tudi v trpljenju, ki naj se konča v slavi vstajenja.« Je nekaj poudarkov pridige kardinala dr. Franca Rodeta.

Ob zaključku svete maše se je p. Robert Bahčič kardinalu Rodetu zahvalil za vodenje slovesne svete maše ob 800-letnici prejema ran sv. Frančiška Asiškega. Obenem mu je izrekel iskreno voščilo ob 90. rojstnem dnevu, ki ga bo praznoval čez nekaj dni. V zahvalo mu

je izročil faksimile kartule, lista, kamor je sv. Frančišek napisal Hvalnico najvišjemu ter blagoslov bratu Leonu. To je najstarejši dokument, ki dokazuje, kaj se je dogajalo pred 800 leti na gori La Verna. Obenem je p. Robert kardinalu Rodetu izročil šopek devetih vrtnic, za devet desetletij njegovega življenja.

Danes goduje Robert Bellarmin, ki je tudi krstni zavetnik p. Roberta Bahčiča. Zato mu je ob zaključku svete maše voščilo izrekel provincialni minister p. Marjan Čuden.

Ob petju Frančiškovih litanij so se duhovniki odpravili v atrij sv. Frančiška, v katerem se nahaja slika prejetja ran, slikarja Tomaža Perka.

Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Vnaprej naj mi nihče ne povzroča nevšečnosti; jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu. (Gal 2,20; 6,17)

Pripravila: AEF
Foto: Janez Kotar

Romanje v Assisi ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku

Zgodnje jutro prvega oktobrskega ponedeljka. Na avtobus smo na postajah od Maribora pa vse do Šempetra pri Gorici polni tihega, srečnega pričakovanja vstopali romarji. Vsi Frančiškovi. Redovniki, redovnice, bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda in še kdo, ki ga je posvojila Frančiškova duhovnost. Pred nami je bilo šestdnevno romanje v mesto radosti v želji, da ob 800-letnici vtisnjenja ran sv. Frančišku skupaj prehodimo svete kraje, po katerih sta hodila Frančišek in Klara.

Prva skupna molitev hvalnic in rožnega venca na avtobusu nas je uglasila na Gospoda in nas povezala med seboj. To povezanost je bilo potem vse dni čutiti na vsakem koraku, ko smo, sprva tihi in zadržani, postajali družina, ki nas je v eno povezala Božja in Frančiškova bližina.

Veliko pričakovanje prvega romarskega dne – obisk gore La Verna – se je obrnilo v žalost, ker je bil zaradi rallya dostop na goro Frančiškovih ran zaprt. A so nas naši srčni romarski voditelji po Božjem navdihu peljali v Citta di Castel-

lo k sv. Veroniki Giuliani, svetnici, ki je tako kot Frančišek prejela Kristusove rane. V tihoti samostanske cerkve nas je blagodejno ovila Božja navzočnost pred izpostavljenim Najsvetejšim. Zvečer so nas prijazno sprejele sestre Frančiškanke Marijine misijonarkae in njihov Dom duhovnih vaj je za šest dni postal naš dom, kjer smo jedli, spali, molili in obhajali svete maše in od koder smo dnevno odhajali po Frančiškovih in Klarinih poteh in se potem vsak dan polni novih spoznanj vračali nazaj.

Naša jutra je s svojo tiho navzočnostjo v adoraciji pred Najsvetejšem napolnil Gospod in po molitvi hvalnic in zajtrku smo se vsak dan odpeljali novim doživetjem naproti. Vsak večer pa smo v hvaležnosti za prejete milosti dan sklenili s sveto mašo, ki sta jo darovala br. Janez in p. Danilo.

V torek dopoldan smo poromali k Sv. Rufinu, kjer nam je pred mogočno baziliko s. Aleša v katehezi položila na srce, naj ne pozabimo, da smo s krstom postali Božji otroci, bila nam je podarjena milost, da smo nova stvaritev, otroci Luči, Božja podoba, poklicani k Božji ljubezni, ki nas spreminja. V vsakem od nas prebiva Bog, znati se moramo ustaviti, da mu lahko prisluhnemo, ker je Božji glas tih in zelo nežen. Po uri osebnega premišljanja smo ganjeni obnovili krstne obljube ob istem krstnem kamnu, kjer sta bila krščena Frančišek in Klara.

V popoldanski katehezi sta se nas močno dotaknili sv. Klara in s. Tina, ko nam je občuteno spregovorila o tej občudovanju vredni ženi, ki je kljub

svojemu plemiškemu poreklu izbrala uboštvo in se za svojega ženiža Jezusa Kristusa odpovedala vsemu. Čemu pa smo se mi pripravljene odpovedati, katere malike opustiti in se odločiti za življenje po evangeliju? Ko smo se po uri tihe molitve zbrali pred baziliko sv. Klare, so v sivo deževno popoldne posijali sončni žarki.

Tretji dan dopoldan smo poromali k sv. Damjanu. Br. Janez nas je presenetil z vprašanjem, kako je Frančišek molil? Mi Boga kar naprej nekaj prosimo; naj nam pomaga, naj uresniči želje, naj naredi tako, da bo za nas dobro. Frančišek pa je molil z besedami »Kaj hočeš, Gospod, da storim?« Povabljeni smo bili, da v tihoti srca tudi vsak od nas razmisli:

Gospod, kaj hočeš, da storim? Kaj jaz zidam in gradim na tem svetu? Kakšen norec sem za Gospoda?

Ko smo popoldne obiskali cerkev Marije angelske, nas je s svojo katehezo ganila s. Grazyna. Pripovedovala nam je o Porciunkuli, mali cerkvici, ki je bila Frančišku tako ljuba in jo zdaj kot velik zaklad skriva bazilika Marije angelske. Pripovedovala nam je o tem, kako so tudi preizkušnje milost in nas spomnila, da je Marija v preizkušnji izrekla svoj Magnificat, Frančišek pa je v bolečinah sestavil Hvalnico stvarstva. Mi pa smo v zavetju mogočne cerkve napisali vsak svoj Magnificat.

Peti dan romanja smo bili dopoldan »vojaki in bojevniki«. S. Aleša nas ob pripovedi o mladem Frančišku, ki je ljubil svobodo, spodbudila k razmišljanju o tem, kaj je tista resnična svoboda. Vsak od nas ima svojo ječo, iz katere nas za svobodo vedno znova rešuje Gospod. Prav o tem je pričeval tudi naš mladi romar, ki je svojo lažno svobodo iskal na napačen način, a Gospod se je milostno ozrl nanj.

V popoldanskem delu petega dne nas je br. Jakob postavil na realna tla s povabilom, naj ljubimo svoje brate. Naj bomo do njih čuteči in naj prosimo Gospoda, da ne bi bili kot gobavci, ki zaradi bolezni ne čutijo ne toplote ne mraza. Vsi smo poklicani biti usmiljeni do sester in bratov. V molitvi smo prosili sv. Frančiška: Daj prosim tudi meni malo svojega duha.

Zadnji dan, ko smo poromali k sv. Frančišku, se je Assisi kopal v žarkih toplega jesenskega sonca. Kot bi nas Gospod želel na tem svetem kraju, kjer danes stoji mogočna bazilika sv. Frančiška, v kateri počivajo posmrtni ostanki svetnika, pobožati s svojo navzočnostjo. Ko smo v spoštljivi tihoti hodili po griču, ki je bil v Frančiškovih časih peklenski grič, kjer so pokopavali izobčence, kaznjence in vsemogoče prestopnike, smo v srcu nosili prav posebno hvaležnost, da lahko Božja ljubezen peklensko preobrazi v sveto.

Ko smo se v soboto zjutraj odpeljali proti domu, je bil Assisi zavit v meglo. Kot bi ga Gospod skrtil našim očem, da nam slovo od tega svetega kraja ne bi bilo pretežko. Med potjo domov smo obiskali še goro La Verno in v tihoti srca podoživeli trenutke vtisnjenja ran sv. Frančišku. Kot je dejal br. Jakob - tu je bil Frančišek, proti koncu svojega življenja, zaznamovan z bolečino in ljubeznijo. Nas pa je lepota stvarstva La Verne zaznamovala z globoko hvaležnostjo za vse milosti, ki so nam bile podarjene. In smo se domov vrnili še bolj vsi Frančiškovi.

Tatjana Hudomalj

K večnemu počitku odšel pater Tarzicij Kolenko

Drugi bratje in sestre, z globoko žalostjo sporočamo, da nas je zapustil pater Tarzicij Kolenko, OFMConv, veliki goreči podpornik Frančiškovega svetnega reda, ki je 30. 9. 2024 v miru prestopil v večnost.

Pater Tarzicij je bil človek številnih talentov in darov, ki jih je vselej uporabljal za služenje Bogu in nagovarjanju, da sledimo veri in evangeliju. Njegova predanost Frančiškovega svetnemu redu, je pustila globok pečat v naših bratstvih Frančiškovega svetnega redu.

Priporočamo ga v molitev. Naj Gospod usliši naše prošnje za njegovo dušo in ga sprejme v večno življenje, kjer bo našel počitek ob Gospodu, ki mu je zvesto služil skozi vse svoje življenje.

Foto in tekst : br. J.K.

Živi rožni venec

za edinost Cerkev, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

ŽETEV

za molivce Živega rožnega venca, ki molijo za edinost Cerkev, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih

»Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.« (Lk 10,2)

Drage molivke in dragi molivci Živega rožnega venca!

Pred nami sta še dva meseca leta Gospodovega 2024. Dva meseca priložnosti za molitev, zahvalo in prošnjo ljubemu Bogu, da nas spremlja in varuje ter nam milostno nakloni, kar ga prosimo v naših osebnih in skupnih molitvah. Nikoli ne pozabimo na misel in prošnjo, da Gospod pokliče nove duhovnike v svoj vinograd. Naš frančiškanski provincialni minister p. Marjan je v pismu za Frančiškovo nedeljo (6. 10. 2024) zapisal: *»Bratje in sestre, v imenu frančiškanov, se vam iz srca zahvaljujem za vašo podporo, naklonjenost in prijateljstvo. Čutimo moč vaših molitev, ki nas objemajo in spodbujajo. Hvala vam, da na nas kličete božji blagoslov. Hvala za vaše molitve za nove poklice v naši provinci. Letos so se nam pridružili trije novi kan-*

didati, ki želijo živeti po karizmi svetega Frančiška. Vaša molitev je postala del njihovega poklica, del njihovega »da« Kristusu. Vsak vaš korak skupaj z nami je za nas dragocen dar. Hvaležni smo, da lahko skupaj ustvarjamo prostor miru in upanja, ter si prizadevamo, da bi bila Božja ljubezen navzoča med nami. Naj vam Gospod povrne vse dobro in vas vodi ter varuje na vaši poti.«

Torej, molitev rojeva sadove, zato vztrajajmo in se ne naveličajmo. Zadnji mesec se je naši družini molivcev pridružilo kar nekaj članov. Bogu hvala in njim za pogumno odločitev.

MOLITEV PAPEŽA FRANČIŠKA ZA DUHOVNE POKLICE – 1

(Molitev iz molitvenika *Molitve in spodbude k molitvi*, zbrala in uredila s. Štefka Klemen, Maribor: Ognjišče, Slomškova založba, 2021, str. 67)

Oče usmiljenja, ki si dal svojega Sina za naše odrešenje in nas vedno krepiš z darovi svojega Duha, daj nam krščanske skupnosti, ki bodo žive, goreče in vesele, ki bodo izviri bratskega življenja in bodo med mladimi prebujale željo posvetiti se tebi in delu za evangelizacijo.

Živi rožni venec

Podpiraj njihova prizadevanja, da bi ponudili ustrezno katehezo o poklicanosti in ustrezno predstavitev različnih poti osebne posvetitve.

Daj jim modrosti za potrebno razločevanje poklicanosti, da bo v vsem zasijala veličina tvoje usmiljene ljubezni.

Marija, Mati in vzgojiteljica Jezusa, posreduj za vsako krščansko skupnost, da po Svetem Duhu postane rodovitna, da bo prvi vir poklicev v družbi svetega Božjega ljudstva. Amen.

Iz Poslanice papeža Frančiška za 61. svetovni dan molitve za poklice:

Poklicani, da sejemmo upanje in gradimo mir

Dragi bratje in sestre!

Svetovni dan molitve za poklice nas vsako leto povabi k razmisleku o dragocenem daru klica, ki ga Gospod namenja vsakemu izmed nas, na verno ljudstvo na poti, da bi lahko sodelovali pri njegovem načrtu ljubezni in utelesili lepoto evangelija v različnih življenjskih položajih. Poslušati Božji klic še zdaleč ni od zunaj naložena dolžnost, pač pa je to najbolj varen način, ki nam je na voljo, da gojimo željo po sreči, ki jo nosimo v sebi; naše življenje je uresničeno in izpolnjeno, ko odkrijemo, kdo smo, kakšne so naše lastnosti, na katerem področju jih lahko dobro uporabimo, katero pot lahko prehodimo, da bomo postali znamenje in orodje ljubezni, sprejemanja, lepote in miru v okolju, v katerem živimo.

Na ta način je ta dan vedno lepa priložnost, da se pred Gospodom hvaležno spomnimo zveste, vsakodnevne in pogosto skrite prizadevnosti tistih, ki so sprejeli klic, ki vključuje vse njihovo življenje. Mislim na

mame in očete, ki ne gledajo najprej sami nase in ne sledijo plitvemu življenjskemu slogu, ampak z ljubeznijo in zastonjskosto gradijo svoje življenje na skrbi za odnose, ko se odpirajo daru življenja in stopajo v službo otrok in njihove rasti. Mislim na tiste, ki svoje delo opravljajo predano in v duhu sodelovanja; na tiste, ki si na različnih področjih in na različne načine prizadevajo za graditev bolj pravičnega sveta, bolj solidarnega gospodarstva, bolj nepristranske politike, bolj humane družbe: na vse moške in ženske dobre volje, ki se razdajajo za skupno dobro. Mislim na posvečene osebe, ki svoje življenje darujejo Gospodu v tišini molitve in v apostolskem delovanju, včasih na mejnih področjih in ne da bi varčevali z močmi; z ustvarjalnostjo živijo svojo karizmo in jo dajejo na razpolago tistim, ki jih srečajo. In mislim na tiste, ki so prejeli klic v posvečeno duhovništvo in se posvečajo oznanjevanju evangelija, ki skupaj z evharističnim kruhom lomijo tudi svoje življenje za brate ter sejejo upanje in vsem kažejo lepoto Božjega kraljestva.

Mladim, posebno tistim, ki se čutijo daleč od Cerkev ali do nje gojijo nezaupanje, bi rad rekel: pustite se očarati Jezusu, po straneh evangelija mu postavljajte svoja pomembna vprašanja, pustite se vznemiriti njegovi prisotnosti, ki nas vedno dobrodejno spravlja v krizo. On bolj od kogar koli drugega spoštuje našo svobodo, ne vsiljuje se, ampak se samo ponudi: pustite mu prostor in odkrili boste svojo srečo v hoji za njim in v popolni posvetitvi njemu, če bo to zahteval.

1. del

ZAHVALA IN PROŠNJA

Drage molivke in dragi molivci, hvala vam tudi za vse darove, ki jih namenjate za vzdrževanje Brata Frančiška, kjer se nahaja rubrika ŽETEV. Novi molivci se še naprej pridružujejo; nekoliko počasneje, pa vendar se. Vabljeni, da se prijavite ali nagovorite še koga. Če bi kakšna župnija potrebovala več zloženkov za povabilo novih članov, jih lahko dobi na naslovu ŽRV.

**NASLOV ŽRV JE:
ŽRV, Brezje 72, 4243 BREZJE**

PRIČEVANJA MOLIVCEV ŽRV

Še naprej ste povabljeni, da napišete kratko pričevanje, svoje misli ob molitvi desetke za nove duhovne poklice, ki bo objavljeno v tej rubriki Žetve.

p. Krizostom Komar OFM

ŽRV darovi za revijo Brat Frančišek
september '24 – oktober '24 = 800 €

Bog povrni!

- 5 € NN
- 10 € Klavdija Vodeb, Alojz Bizjak, Ivana Mihalič, Danica Videnšek, Anica Naveršnik
- 15 € Anica Škorjanc, NN, Bernardka Nada Vidmar
- 20 € Branka Prosen, Marija Volarič, Marija Šrajner, Marija Bučinek, Frančiška Pavlin, Ida Bračko, Marija Jelen, Marija Hlebčar, Darinka Cvenk, Silva Šrajner, Anica Bokan, Frančiška Čuk, Marija Meglič, Fani Brudar, Helena Stefanič
- 25 € Anka Matičič, Maksimiljana Skok
- 30 € Janez Jelenc, Ema Kovač, Olga Šturm
- 40 € Matevž Kralj
- 50 € Terezija Naveršnik, Romana Šumrak, Andrej Humar
- 70 € Melita Krivec

DESETKA VESELEGA DELA ROŽNEGA VENCA:

Oznanjenje – Ki si ga Devica od Svetega Duha spočela (Lk 1,30-33.38)

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.«

Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Razlaga papeža Frančiška Pustimo se presenetiti Bogu

Marija ni skrila svojega začudenja pred angelovim oznanilom. Čudi se, ko vidi, da je Bog, da bi postal človek, izbral ravno njo, preprosto dekle iz Nazareta, ki ne živi v bogatih dvorih oblastnikov, ki ni storila nič izrednega, ampak je samo odprta za Boga in mu zmore zaupati, četudi vsega ne razume: »Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38). To je njen odgovor. Bog nas vedno preseneča, podira naše predstave, postavlja pod vprašaj naše načrte in nam pravi: »Zaupaj mi, ne boj se, pusti se presenetiti, pojdi ven iz sebe in hodi za menoj!« Danes se vsi vprašajmo, ali nas je strah pred tem, kar bi Bog lahko od nas zahteval ali zahteva. Ali se pustim presenetiti, kakor je to storila Marija, ali pa se zapiram v lastne gotovosti: materialne, intelektualne, ideološke, v gotovosti svojih načrtov? Ali resnično pustim, da Bog vstopi v moje življenje? Kako mu odgovorjam? Prosimo Marijo za priprošnjo, naj nam pomaga, da se brez upiranja pustimo presenetiti Bogu, da mu bomo vsak dan zvesti, ga bomo hvalili in se zahvaljevali, saj je On naša moč. Amen.

(Papež Frančišek, Homilija, 13. oktober 2013)

Frančiškov prijatelj

Letos obhajamo 800 letnico vtisnjenja ran sv. Frančišku Asiškemu. Ob tej obletnici ima zadnja številka Frančiškovega prijatelja tudi naslov: Križ. Že Mojzes je napravil bronasto kačo in jo obesil na drog, kar je predpoda križa. Tudi mi smo poklicani, da vsak dan jemljemo svoj križ na rame in gremo za Gospodom. Tako bomo tudi lažje potovali po križiščih. Z Gospodom bo križ postajal lažji, če že ne lahek. Tudi bolezen prinaša velik križ, ki pa ob sočutju bližnjih postaja lažji.

V intervjuju spoznavamo Primoža Lisjaka in njegovo družino, ki živi malo drugače, kot ostali. Vendar predano Bogu in v zaupanju vanj. V rubriki poklical si me bomo spoznali br. Domna Ilijaša, ki se prepušča Božji logiki in k temu vabi vse nas. Spoznali bomo še br. Rolanda Daigle, ki je iz vsakega samostana, kamor je bil poslan, naredil pravi in prijeten dom za vsakogar, najprej seveda za brate, ter vse brate za svoje resnične brate. Ali je telefon rešitev ali breme pri vzgoji se sprašuje Mihaela Lozar v rubriki Pozitivno in celostno o telesnosti

in spolnosti. Spoznali bomo svetega brata Ludovica iz Casorie, O.F.M., ki je bil priznani socialni reformator in ustanovitelj »Sivih bratov ljubezni« in »Sivih sester svete Elizabete. Vsega hudega, reši nas, o Gospod... Ne, to ni vzklík pri litanijah, ampak naslov knjige Nataše Rupene, ki deli z bralcem svoja osebna doživetja in spoznanja, ki jih je bila deležna v času ozdravljenja, kako se je borila s svojo depresijo, s hudobnimi duhovi, z molitvijo in pomočjo eksorcizma. Predvsem pa govori o tem, kako je morala okrepiti svojo vero, da je premagala zlo.

Še kakšna obvestila se najdejo, kaj se dogaja v Kančevcih in drugod.

Vabljeni, da revijo prelistate ali jo najdete kot pdf na kapucinski internetni strani: <https://www.kapucini.si/wp-content/uploads/2024/09/FP-3-2024.pdf>

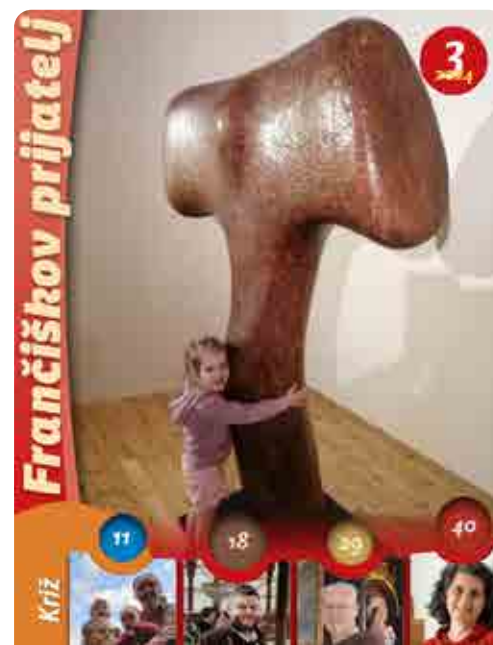
br. Vlado Kolenko

MED NAMI

Reviji Med nami začinjamo s to številko štiri sklope, ki se nanašajo na bogoslužje oz. svetost liturgičnega prostora: vstop v svetost liturgičnega prostora, miza Besede, miza Kruha in poslanstvo. Vstop v svetost prostora je vsebina pričujoče številke.

Že v uvodniku avtor razširi pojem svetosti poleg prostora tudi na občestvo – Cerkev in na svetost notranjega sveta naših bližnjih do te mere, da pravi, da bi bilo treba pred notranjostjo sočloveka, tako kot pred Najsvetejšim v cerkvi, poklekniti.

P. Anton Borovnjak izhaja iz dejstva, da prvi kristjani niso imeli posebnih prostorov za zbiranje ob molitvi, saj so se zbirali na domovih vernikov, cerkve so začeli graditi šele po letu 313, ko je postalo krščanstvo dovoljeno. Poudari, da kamnito svetišče nič ne pomaga, če nismo sami živo svetišče Boga. Cecilija Oblonšek

nam predstavi pesem, ki vernike 'uglasi' z glasovi drugih vernikov, s svojim sporočilom pa njihova srca vpelje v skrivnost, ki se obhaja. Osredotoči se na vstopni spev, zaklad Cerkev, s katerega bi bilo treba obrisati prah, da bi zažarel v vsem sijaju.

Papež Frančišek nas spodbuja, naj širimo evharistično kulturo, ki je »zmožna navdihniti moške in ženske dobre volje na področjih karitativnosti, solidarnosti, miru, družine in skrbi za stvarstvo«.

Svetopisemske ikone je rubrika, ki zajema iz globin Knjige knjig in iz nje v vsaki številki črpa Matjaž Celarc ter nam postreže s kruhom Božje besede: povede nas na kraj, kjer se je z Bogom srečal Mojzes in tudi na prag svetišča, kjer je prerok Izaija ugotovil, da je vstop v prostor svetega omogočen ponižnim, ki sprejmejo očiščenje in nadaljnje poslanstvo (Iz 6,1–8). Razmišlja tudi o vratih, skozi katera vstopa Božje veličastvo, obenem pa nudijo vsem Izraelovim rodovom in narodom dostop do Božje svetosti.

Sestre klarise nas opominjajo: »Ko vstopaš v cerkev – Božji hram, premisli, kdo prebiva tam. Tu Stvarnik zemlje je, neba. A je največkrat čisto sam – ti pa ne veš, ne kod ne kam bi šel, da bi srcé umiril, da bi resnično ljubljen bil.«

V pogovoru se nam predstavi letošnji zlatomašnik p. Emil Križan, ki že veliko več kot petdeset let vstopa v svetost cerkvenega prostora, saj je od ranega otroštva vsak dan najprej ministriral, potem pa še drugače slavil Gospoda, zadnjih petdeset let kot duhovnik – redovnik minorit.

V rubriki Brezmadežna se preselimo na Poljsko, v taborišče Auschwitz, kjer je bila slovesnost ob obletnici smrti svetega Maksimilijana Kolbeja, ki je s svojim življenjem pokazal, da ni ljubezni brez žrtve.

Na osrednjo temo so uglášeni tudi »Biseri molitve«, kot tudi rubriki Otroci med nami in Razvedrilo z Gospodom.

Letos praznujemo tretjo izmed petih Frančiškovih obletnic, 800-letnico vti-snjenja ran sv. Frančišku. P. Igor Salmič v pregledu upodobitev tega dogodka skrbno predstavi razlike v razumevanju čudeža Božjega dotika s Frančiškom.

Ob obisku Grenlandije nam isti avtor razbije predsodke o tem, da tam na severu živijo samo severni medvedi in jeleni. O ne, tudi minoriti so tam, vsaj občasno, v skrbi za Božje ljudstvo, da z njimi posvečujejo sebe in slavijo Gospoda. Tokrat je bil s p. Tomažem Majcnom tam tudi p. Igor.

Ostane še voščilo ob prazniku svetega Frančiška: Naj bo praznik sv. Frančiška Asiškega dan zbranosti in molitve pri evharistiji. Naj se po vseh nas uresničuje praznična mašna prošnja: „Po tvoji milosti je naš serafinski oče Frančišek Asiški postal podoben Jezusu Kristusu v uboštvu in ponižnosti. Naj hodimo po isti poti za tvojim Sinom in naj se združujemo s teboj v veseli ljubezni.“

https://minoriti.rkc.si/images/Datoteke/MED_NAMI_03_2024_2024-splet.pdf

Doroteja Emeršič OFS

ASSISI, hvalnica

*Moja duša poveljuje Gospoda,
ko zjutraj bos po travi stopam
in rosa z biseri obarva mi poti.
Ko molim na kolenih sklenjenih dlani,
s pogledom uprtim v gozdove,
ti mi govoriš zgodbe starih dni.
Ko na tleh pobit se zgrudim,
ne vem ne kod ne kam,
me dvigne zlata nit molitve,
ki kot dim potuje v nebo.*

*Moje srce se raduje v Bogu,
ki ljubi tišino.
Ljubi mojo tišino,
solze neprespanih noči.
Ko trpljenje se dvigne nad ihtenje,
v žaru ljubezni zaživi.
Z vsem objame les mladike,
ki v Njegovih barvah zacveti.*

*Velika so dela Gospodova,
ki pregnal je temo noči.
Tudi v senci mogočnega drevesa,
nebeška Luč močno žari.
On me zbudil je v življenje,
ko ležal sem na tleh.
Pokazal mi je pot za Njim,
ki dviga se kot pesem v nočeh.*

Jan Zajc

DUH ASSISIJA 2024

Stigme sv. Frančiška – Pričevanje in molitev v Vipavskem Križu

DUH ASSISIJA, ki ga je 27. oktobra leta 1986 preroško začel sv. Janez Pavel II. v mestu Assisi, od tedaj obhajamo vsako leto. To leto smo ga izjemoma obhajali 26. oktobra pri bratih kapucinih v Vipavskem Križu, v cerkvi in kapucinskem samostanu Sv. Frančiška Asiškega.

Molitev za mir v duhu Assisija je ta dan povezovala Frančiškove brate in sestre iz vse Slovenije in zamejstva. Prišli so tudi Frančiškovi otroci iz Veržeja in nam poživili dan. Goreče smo prosili za sožitje in mir vsega sveta.

V cerkvi smo molili rožni venec in obhajali sveto mašo, ki jo je daroval p. Krizostom Komar, skupaj s sobrati frančiškani, kapucini in minoriti. Nato smo poslušali pričevanja minorita p. Danila Holca in takoj za tem še frančiškana p. Andraža Arka o Frančiškovih ranah. Pričevanja so nas močno nagovorila.

Letos obhajamo 800 let, odkar je sv. Frančišek na gori La Verna prejel Kristusove rane. Tako močno je ljubil, da se je poistovetil z Jezusom tudi v trpljenju. Vsak izmed nas je na svoj način ranjen. Pomembno je, da svojo ranjenost izročimo Jezusu in se pustimo zdraviti. Pomembno je tudi, da ljubimo na njegov način.

Dobri ljudje z Vipavskega Križa so nato poskrbeli za slastno kosilo v njihovi znameniti vinski kleti, Kristina pa nam

je z izjemno zgodovinsko občutljivostjo res lepo predstavila svoj domači kraj, ki se je nekdanje imenoval Sveti Križ. Spoznali smo »Plac« - prostor pred samostansko cerkvijo in »Gase«, to so uličice med hišami, ki stojijo tesno druga ob drugi in imajo vsaka svojo zgodovinsko vrednost.

P. Krizostom, ofm, ki je ves program zelo dobro povezoval, je zadnji, glasbeni del srečanja, poimenoval kar: Redovniki in redovnice imajo talent. V cerkvi smo z veseljem prisluhnili pesmim, ki so jih ob glasbeni spremljavi zapeli bratje in sestre vseh prisotnih redov in se na tak način predstavili. Zaznati je bilo, da vsi Frančiškovi res lepo ohranjamo vzor sv. Frančiška, ki je rad prepeval in na tak način slavil Vsemogočnega.

Hvaležni smo za milost razširjene bratske skupnosti in da se lahko povežemo v prošnji za tako velik dar, za MIR.

MIR IN DOBRO!

Vabilo k obnovi cerkve sv. Polikarpa/ Izmir Turčija

Dragi bratje in sestre, prejeli smo prošnjo našega brata, nadškofa v Izmirju, msgr. dr. Martina Kmetca

PROŠNJA

Naša cerkev sv. Polikarpa, srce naše škofije, je bila močno poškodovana v potresu leta 2020. Obnova poteka že nekaj let, in želimo si, da bi dela uspešno zaključili do 23. februarja prihodnjega leta. Vendar pa nas čaka še veliko dela, od katerih so mnoga preprosta, a nujna.

Zato se obračamo na vas s prošnjo za pomoč. Dela, ki jih potrebujemo, vključujejo kopanje, betoniranje, čiščenje zidov, polaganje tlakovcev in druga podobna

opravila. Ni pomembno, ali lahko pomagata sami, v paru ali več skupinah – vsaka roka bo zelo cenjena. Če se najde kdo, ki bi lahko pomagal tudi s kuhanjem za delavce, bo to še posebej dobrodošlo.

Nekaj praktičnih informacij:

Nudimo brezplačno prenočišče in hrano.

Če lahko bratstvo prispeva za letalsko karto, bi to zelo pomagalo.

Največja dela bodo potekala v mesecu januarju. Najpomembnejše delo bo priprava terena in polaganje tlakovcev, vendar bomo našli ustrezno delo glede na vaše zmožnosti in pripravljenost.

Za prijave in dodatne informacije se lahko obrnete neposredno name.

Že v naprej se vam zahvaljujemo za vsakršno pomoč in se veselimo vašega odgovora.

Hvaležni smo za vašo pripravljenost in podporo pri obnovi naše cerkve.

+ Martin Kmetec OFMConv
Archbishop of Izmir
martin.kmetec@rkc.si

Foto: J.K., Mevlütcan Rüzgar

wTomaz Čelanski

Življenje našega blaženega očeta Frančiška

Vita brevior (17)

O slepih, nemih in gluhih

17. Neko ženo, Sibilo po imenu, ki je več let trpela zaradi slepote oči, so žalostno pripeljali na grob Božjega moža. Ko se ji je povrnil vid, se je vesela in radostna vrnila domov.

18. Iz mesteca Vicalvi v škofiji Sora je neko deklico, od rojstva slepo mati pripeljala v neko cerkvico blaženega Frančiška. Klicala je Kristusovo ime in vid, ki ga nikoli prej ni imela, prejela po zaslugah blaženega Frančiška.

19. V mestu Arezzo je žena, ki sedem let ni videla, v cerkvi blaženega

Frančiška, zgrajeni blizu mesta, prejela izgubljeni vid.

20. V istem mestu je sina revne žene razsvetlil blaženi Frančišek, kateremu ga je mati izročila.

21. Neki slepi iz Spella je vpričo groba s svetim telesom našel dolgo izgubljeni vid.

22. V Poggibonsiju v florentinski škofiji je živela neka slepa žena. Po razodetju je prejela naročilo, naj obišče neko kapelo blaženega Frančiška. Ko so jo pripeljali tja in je ubožica ležala pri oltarju, se ji je takoj povrnil vid in se je brez vodnika vrnila domov.

23. Druga žena iz Camerina je bila povsem slepa na desno oko. Njeni starši so na izgubljeno oko položili krpo, ki se je bil dotaknil blaženi Frančišek. Ker so se tako zaobljubili, so se za povrnen vid zahvalili Gospodu Bogu in svetemu Frančišku.

24. Nekaj podobnega se je zgodilo neki ženi iz Gubbina, ki je za pet let izgubila vid. Ko se je zaobljubila, se je razveselila, ker se ji je vrnila nekdanja luč.

25. Neki meščan Assisija, ki je bil za Frančiškovega življenja njegov star znanec, je za pet let izgubil luč oči. Ko je molil k blaženemu možu in omenjal nekdanje poznanstvo, je bil ob dotiku njegovega groba ozdravljen.

26. Albertin iz Narnija, ki je izgubil luč oči in so se mu veke povesele do lic, se je zaobljubil blaženemu Frančišku in bil vreden razsvetljenja in ozdravljenja.

27. V mestecu Pieve je bil neki mlad berač gluhi in nem od svojega rojstva. Imel je tako kratek in majhen jezik, da je bil videti, ko so ga mnogokrat mnogi pregledovali, povsem zakrnel. Neki mož, Marko po imenu, ga je zavoljo Boga sprejel pod streho. Ko je videl, da mu lahko dobro služi, ga je sprejel za stalno. Ko je neko noč omenjeni mož večerjal z ženo, deček pa jima je stregel, je rekel ženi: »To bi imel za zelo velik čudež, če bi blaženi Frančišek njemu vrnil sluh in govor.« In je dodal: »Zaobljubim se Gospodu Bogu, da bom, če bo sveti Frančišek to blagovolil storiti po svoji ljubezni, poskrbel za tega dečka, dokler bo živ.« Kakšno čudo! Takoj mu je zrasel jezik in deček je spregovoril in rekel: »Sveti Frančišek živi, vidim ga, kako stoji v nebesih; on mi je podelil govor in sluh! Kaj naj torej povem ljudstvu?« Njegov rednik je odgovoril: »Hvali Boga in rešil bo mnogo ljudi!« Ljudje tiste dežele, ki so ga prej poznali, so se zelo čudili.

28. Neki mladenič, Vila po imenu, ni mogel ne hoditi ne govoriti. Zanj je mati dala z vero narediti zaobljubno voščeno podobo in jo z velikim spoštovanjem odnesla na kraj, kjer počiva blaženi oče Frančišek. Ko se je vrnila domov, je našla sina, kako hodi in govori.

29. Neki človek v peruški škofiji, ki je bil povsem prikrajšan za govor in

besede, je imel usta vedno odprta in je grozno zeval. Imel je namreč zelo oteklo in zabuhlo grlo. Ko je došel na kraj, kjer počiva presveto telo, in se je po stopnicah hotel vzpeti do njegovega groba, je bruhal veliko krvi. Povsem je bil rešen, začel je govoriti ter zapirati in odpirati usta, kakor se spodobi.

30. Neki ženi, ki je imela kamen v žrelu, se je zaradi hude vročine posušil jezik. Ni mogla ne govoriti ne jesti ne piti. Čeprav je vzela veliko zdravil, se ni počutila nič bolje in ni bilo nobene olajšanja. Slednjič se je v srcu zaobljubila blaženemu Frančišku in takoj se ji je odprlo meso in je iz žrela izvrgla kamen.

31. V mestecu Greccio je neki mladenič izgubil sluh, spomin in govor. Starši so se zanj ponižno zaobljubili blaženemu Frančišku in ga po opravljeni zaobljubi prejeli čilega in zdravega.

32. Jernej iz mesteca Arpino, iz škofije Sora, je bil sedem let prikrajšan za sluh; ko je poklical ime blaženega Frančiška, ga je prejel nazaj.

33. Na Siciliji je neka žena iz mesta Piazza,¹ prikrajšana za govor, z jezikom srca molila blaženega Frančiška in našla milost zaželene govornice.

34. V mestu Nicosia je neki duhovnik kot običajno vstal za jutranjice; lektor ga je kot ponavadi prosil za blagoslov, on pa je odbrbljal nekaj v nerazumljivem jeziku. Izgubil je zavest, odnesli so ga domov in je za en mesec povsem izgubil govor. Ko se je po nasvetu nekega Božjega moža zaobljubil svetemu Frančišku, je bil rešen brezumja in se mu je vrnila zmožnost govora.

Se nadaljuje.
Prevedel br. Miran Špelič OFM

¹ Od 1862 Piazza Armerina.

Kolesarjenje ob Innu 2024

Kolesarji Društva prijateljev Svete dežele smo se letos že 26. podali na jesensko romanje. Tokratno je vodilo ob reki Inn. Pater Peter je pripravil program, Mitja pa nas je vodil in veliko povedal o znamenitostih in zgodovini krajev. Pater Peter je skrbel za vso logistiko in za duhovni blagor naših duš.

Inn (starinsko Ina, retoromansko Ena, tudi En) je reka, ki izvira pod prelazom Majola v Engadinu v kantonu Graubünden v švicarskih Alpah na nadmorski višini 2.484 m v bližini Lungheinsee, nakar teče proti severovzhodu in prečka švicarsko-avstrijsko mejo ter nato po Tirolski. Pri Kufsteina prestopi na Bavarsko ter na koncu teče po meji med Avstrijo in Nemčijo. Pri Passau se izlije v Donavo. Njegova dolžina je 517 km; ob izlivu ima večji pretok vode kot Donava! Večja naselja ob reki so: Landeck, Innsbruck (slovensko ime Inomost), Kufstein, Rosenheim, Wasserburg, Waldkraiburg, Mühldorf, Neuötting, Simbach, Braunau, Schärding in Passau. Pomembnejša pritoka sta Alz in Salzach. Pot nas je vodila od St. Moritza do Salzburga.

V soboto, 7. 9., zjutraj smo se kolesarji zbrali na Viču, naložili kolesa na prikolico in ostalo prtljago v avtodomu ter odšli na železniško postajo. Zaradi popravil na progah je potovanje z železnico precej pestro. Namesto vlaka smo imeli nadomestni prevoz do Kranja, od koder smo z vlakom nadaljevali pot do

Beljaka. Tam smo zamudili povezavo in zato zopet imeli nadomestni prevoz do Salzburga. Zaradi parade ob srečanju ljubiteljev Harley Davidson motorjev s celega sveta, smo zopet zamudili vlak za Feldkirch. V poznih urah smo prispeli do Feldkirchna na skrajnem zahodu Avstrije. Prišli smo do hostla, ki nima recepcije, ampak vstopiš s šifro. Povečerali smo še hrano iz nahrbtnikov in v lično urejenih sobah spsali.

Zjutraj smo se s prvim možnim avtobusom odpeljali preko meje v Lichtenstein in nato do Sargansa v Švici. Tudi ta proga je bila v popravilu. Tam smo prestopili na vlak za Chur – staro prestolnico kantona Graubünden. Grischnun je retoromansko ime za kanton, ki je domači kanton za Retoromane, potomce romaniziranih Retijcev, katerih knjižni jezik je nastal v 19. stoletju, v zadnjih desetletjih pa se je nekoč pet variant knjižnega jezika poenotilo s poimenovanjem »Rumantsch Grischnun«, in postal edini knjižni standard za vse Retoromane. Uradno priznani jezik redno govori med 50.000 in 60.000 govorcev. V Churu smo vstopili na enega

od vlakov Bernina expressa. Bernina Express je vlak, ki povezuje Chur (ali Davos) v Švici s Poschiavom v Švici in Tiranom v Italiji s prečkanjem švicarskih Engadinskih Alp.

Večino potovanja vlak vozi tudi vzdolž območja svetovne dediščine, znanega kot Retijska železnica, v pokrajinah Albula/Bernina. Proga je uvrščena na Unescov seznam svetovne dediščine in neokrnjene alpske pokrajine. Po najvišjih železniških tirih v Evropi in najstrmejših na svetu Bernina Express potnike popelje na edinstveno potovanje skozi 55 tunelov in preko 196 mostov. Prizori, kjer se izmenjujejo mostovi in tuneli so resnično čudoviti. Železnica je res zakon, bi lahko pritrdili patru Petru. Po uri in pol vožnje smo prispeli v St. Moritz na višini cca 1.800m/nm.

St. Moritz leži na južnih pobočjih Albulskih Alp pod Piz Nair (3056 m) s pogledom na ravno in široko ledeniško dolino Zgornjega Engadina in istoimenskega jezera: jezero St. Moritz. Leta 1928 in 1948 je gostil zimske olimpijske igre. Leta 1904 je bila odprta najstarejša in zadnja ohranjena naravna steza za bob na

svetu. 1,72 km dolg ledeni kanal – znan tudi kot največja »ledena skulptura« na svetu – je vsako zimo zgrajen od tal navzgor samo s snegom in vodo. Bob je gostil številna svetovna prvenstva in je bil uporabljen na obeh zimskih olimpijskih igrah.

Na železniški postaji nas je pričakal avtodom s kolesi in zelo okusna malica. Tokrat ga je pripeljal pater Peter v spremstvu Joža in Tomota, ker je bil naš voznik Rudi zadržan. V dežju smo odpeljali mimo jezera in naprej ob Innu. Na bližnjem pašniku ob cesti je našo kolesarsko karavano začudeno opazovala čreda krav in zmajevala z zvonci. Reka že v zgornjem toku ni nič kaj lepa, izgleda tako, kot bi izpirali mešalce za beton. Pot nas je en del vodila po makadamu, večji del pa po glavni cesti do mesta Scuol. Po prevoženih 62 km smo vsi premočeni prispeli do hostla. Prijazni receptor je vklopil ogrevanje, da smo lahko posušili oblačila in obutev, ter nam omogočil, da smo v notranjih prostorih kuhali z našo opremo.

V jedilnici smo najprej imeli mašo, nato pa še okusno večerjo naših kuhar-

skih mojstrov. Zjutraj so bili vrhovi v okolici pokriti s snegom. Dobro oblečeni smo se odpeljali naprej in v kraju Martina zapustili Švico. Po poti smo srečevali traktorske oldtimerje, ki so bili vsi po vrsti okrašeni s svežimi rožami. Ob srečevanju smo jih pozdravljali, oni pa so s hupami in rokami izražali navdušenje. Dan je minil brez dežja, vendar je bilo hladno. Pot nas je vodila do Imsta. Tu se nam je pridružil Rudi, ki je bil že pred nami v Švici kot član občinskega sveta na obisku v pobrateni občini. Mašo smo imeli v privatni kapeli od hotela Neuner, kjer smo prenočili. Ta dan smo prekolesarili 88 km. Ko je Joža pripravil večerjo, je pričelo deževati in najbližje zatočišče je bila kolesarska pot pod mostom, kjer smo povečerjali.

Mesto Immst vsake štiri leta gosti Fasnacht ali karneval pred pustom. Kot del Schemenlaufen pari moških nosijo različno uglasene zvonce, medtem ko izvajajo ples skokov in priklonov. Spremljajo jih maskirani liki, ki posnemajo njihov ples.

V deževnem jutru smo zapustili Imst. Pot nas je peljala do cisterijanske opatije Stams. Le ta je bila s strani nacistov zaprta in kot mnoge druge za časa nacističnega režima uporabljena za koncentracijsko taborišče. Po vojni so se tam naselili iz Slovenije po vojni izgnani stiški cistercijani, ki so bili med obnovitelji samostana. Opat dr. Bernhard Slovša (1919- Horjul – 1999) je od leta 1958 do 1967 vodil internat pri srednji šoli Meinhardinum, od leta 1960 do 1981 pa tudi srednjo šolo. Oba zavoda je bistveno razširil, tudi potem ko je bil leta 1970 izvoljen za upravitelja in leta 1973 za opata. V njegovem mandatu je bil popolnoma prenovljen celoten samostanski kompleks, vključno s kolegialno cerkvijo, ki je bila leta 1984 povzdignjena v manjšo baziliko. Slovša je leta 1985 odstopil s položaja in leta 1999 umrl. V samostanski cerkvi smo imeli mašo. Ko so patri slišali, da smo iz Slovenije so takoj vprašali za Stično. Po prevoženih 88 km smo prispeli do Innsbrucka.

Dolgo časa je bil tukaj edini most čez reko, od tod tudi ime mesta. Sedaj je to upravno središče zvezne dežele Tirolske in je peto največje mesto v Avstriji. Mesto je dvakrat gostilo zimske olimpijske igre, je tudi prizorišče novoletne turneje v smučarskih skokih. Znamenitosti je precej, ogledali smo si Zlato streho, ki jo je dal zgraditi cesar Maksimiljan I., v mesto je preselil habsburški dvor in je leta 1490 s pomočjo družine Thurn-und-Taxis odprl prvo poštno službo med Innsbruckom in Beverenom. Po Preselitvi habsburškega dvora s strani Leopolda I. na Dunaj, je bila leta 1669 v zameno odprta univerza v Innsbrucku.

Izvedeli smo tudi, da je za Tirolce zelo pomemben tudi Andreas Hofer, poveljnik tirolskih čet, ki so se borile proti Napoleonu in Bavarcem. Prespali smo v mladinskem domu. Zjutraj smo se zapeljali do centra in imeli mašo v cerkvi sv. Jakoba. Cerkev je omenjena v dokumentih iz leta 1181/82, leta 1650 je prišla v to cerkev čudežna podoba Mariahilf Lucasa Cranacha st. Po tej sliki

je upodobljena Layerjeva slika Marije Pomagaj na Brezjah.

Ta dan smo imeli lepo vreme in pot nas je peljala ob številnih nasadih vrtnin. Videli smo cel avtobus delavcev iz Azije, ki so pobirali pridelke. Prizor se je na naši poti še večkrat ponovil. Na poti smo videli tudi kompleks tovarn Swarovski, ki za svojo proizvodnjo potrebuje veliko elektrike iz bližnje elektrarne. Zanimivost je to, da se je po petih generacijah družinskega podjetja vodenje poverilo upravi, ki ni v sorodu z lastniki. Krajši postanek smo imeli še v mestecu Rattenberg. Po 95 km smo še suhi prikolesarili v Kufstein in imeli »bojni« posvet. Vremenska napoved je bila zelo slaba za naslednje dni. Težkih src smo naložili vsa kolesa na prikolico in se sprijaznili, da je kolesarjenja konec. Na hitro nam je uspelo stoje pojesti juho in še pred dežjem priti do hotela. Ponoči je deževalo, pihalo in temperatura je padla na 7 stopinj. Zjutraj smo po zajtrku naložili prtljago v avtomobil, mi pa smo odšli na železniško postajo in se odpeljali do

Altöttinga. V Frančiškovi hiši smo imeli mašo v kapeli, ki je v sklopu kompleksa vrtca, šole in dijaškega doma.

Altötting (nemško Altötting, bavarsko Oidäding) je mesto na Bavarskem in glavno mesto okraja Altötting. Mesto je že 500 let cilj verskih romanj katoličanov v čast Mariji. Med romarji sta bila tudi papeža Papež Janez Pavel II. leta 1980, in Benedikt XVI. leta 2006. Svetišče Naše gospe Altöttinške, znano tudi kot Kapela milosti (nemško Gnadenkapelle) je bavarsko nacionalno svetišče, posvečeno Materi Božji. Imenujejo ga tudi Nemški Lurd. Osmerokotna kapela s podobo Naše gospe je bila zgrajena okoli leta 660 in je najstarejše Marijansko svetišče v Nemčiji. V neposredni bližini je kolegijška cerkev sv. Filipa in Jakoba (nemško Stiftspfarrkirche St. Philipp und Jakob), ki je bila zgrajena okoli leta 1228. Cerkev je obdana s križnim hodnikom in prekrasnimi reliefi prizorov Jezusovega trpljenja. Ob vhodu stoji zvon, ki so ga vlili leta 1495 in je v sedemnajstem stoletju ob obrambi mesta odgnal sovražnike. Iz zvonika so ga odstranili leta 1965. Sam kraj ima še nekaj cerkva v bližini. V kapucinski cerkvi sv. Konrada smo imeli mašo, po njej pa so nam razkazali samostan v katerem je kot preprost, a globoko veren tretjerednik, deloval kot vratar. Ta samostan je bil romarsko središče, zato so Konrada nenehno oblegali romarji in ga klicali ves dan. Moral je nenehno odpirati cerkev, sprejemati romarje in odgovarjati na vprašanja. Vse to je delal v vsej skromnosti, ljubezni in potrpežljivosti, in vedno je bil ljubezniv

do romarjev. Prihajali so mladi in stari, vljudni in neolikani, in do vseh je bil prijazen. Ker je živel v edinosti z Bogom, je mogel Kristus delovati po njem. Z odgovori na vprašanja in s pogovori je omogočil Bogu, da je mnogo duš privedel v nebeško kraljestvo. Imel je veliko hrepenenje po eharistiji in s pobožnostjo je ministriral pri sv. maši. Umrli je v istem samostanu 21. aprila 1894.

Čas nas je že priganjal in odhiteli smo na vlak proti Salzburgu in naprej proti domu. Vmes smo kar nekajkrat prestopili in se tudi kepali z novozapadlim snegom na 1000 m.

Kolesarska pot je vsakič drugačna, vedno je kaj, kar navduši. Ob tej poti je bilo neverjetno veliko nogometnih igrišč, na katerih se je kar naprej nekaj dogajalo, celo tekmo v dežju smo videli. Pokrajina je urejena, kolesarske poti so varne in dobro označene. Videti je bilo, da imajo dober odnos do kmetijstva. Vsepovsod je bilo to čutiti. Po nekaterih predelih so bile vidne posledice toče. Sadovnjaki so v večji meri zaščiteni s protitočno mrežo.

Čeprav je bila naša kolesarska pot skrajšana, smo hvaležni, da smo brez poškodb in okvar koles prišli srečno do doma. Bili smo prijetna družba starih prijateljev, vsak od nas je prispeval nekaj za skupno dobro, kar nas je še bolj povežalo in obogatilo.

Franci Zakrajšek

Romarska pot v Bolgarijo in Grčijo – Filipi

15. do 19. septembra 2024
Bolgarski samostani in sv. Pavel v Filipih

Namen romanja je bil spoznavanje slovanske duhovne dediščine Svetih Bratov v Bolgariji in obisk antičnega grškega mesta Filipi, kamor je prispel sv. Pavel iz Male Azije in se srečal s sv. Lidijo.

Na romanju se je zbrala zanimiva družba, različnih po starosti in pričakovanj, različnih potreb. A vendar vsi iščemo bližino, zajemamo vodo iz Božjega studenca. Vsak, se na svoj način trudi z molitvijo in premišljevanjem, išče tudi povezanost z drugimi, kar mu daje voljo in občutek sprejetosti. Duhovno podporo sta nam nudila p. Peter Lavrih, in g. Anton Berčan.

Kot člani Društva prijateljev svete dežele utrjujemo zavest povezanosti v čudovitem smislu naše poti. Cilj je odkrivati in utrjevati tisto, kar je dobro, kar je srž, temelj in glas ljubezni. Ljubezen pa nas povezuje, daje radost, pogum, moč in voljo, da delam in živim za Boga po sočloveku. Priporočamo se v varstvo in pomoč ter gremo na pot.

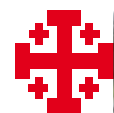
Program je, kot običajno, pripravil p. Peter Lavrih, ki nam razkriva skrito zakladnico izvorov naše krščanske vere, povezanost Stare in Nove zaveze z današnjim načinom življenja v veri, upanju in ljubezni.

Po prihodu v Bolgarijo nas je čakala vožnja proti jugovzhodu v mesto Sandanski, ob vznožju gorovja Pirin, ki leži ob bregovih reke Sandanska Bistrica, približno 40 km od grške meje. Mesto ima izvire termalne vode in je priljubljen kraj za rekreacijo. Po izročilu se je tu rodil znameniti gladiator in vodja upora

proti Rimljanom Spartak. Namestili smo se v udobnem hotelu.

Drugi dan, 16. 9., smo v celoti posvetili sv. Pavlu. Že zgodaj smo se z avtobusom peljali v Grčijo, v Filipe. Spremljalo nas je Pavlovo Pismo Filipljanom. Filipi so bili prvo mesto, ki ga je sv. Pavel obiskal po prihodu iz Male Azije. Brez zapletov na grški meji smo prispeli na cilj ter se poglobili v delovanje sv. Pavla. Spomnili smo se, da se je sv. Pavel ob reki srečal z ženami, ki so prišle po vodo. Med njimi je bila tudi sv. Lidija. Prav na tistem mestu ob potoku smo imeli sveto mašo. Ob kapelici, kjer so relikvije sv. Lidije, je lepo urejen kraj, obdan z drevesi, s sedeži za romarje. Tam smo srečali skupino poljskih romarjev z duhovnikom. Frančiškan p. Peter in ribniški župnik g. Anton Berčan sta se s Poljakom dogovorila za skupno somaševanje. Pri tem smo peli, delno poljske, delno slovenske pesmi, brali berilo v obeh jezikih in se nenačrtovano povežali v eno čudovito občestvo. Potoček, voda ob

oltarju, v ozadju bela kapelica s cvetjem, prijetna senca zelenih dreves so nas objeli v zavesti Božje bližine. Čudovito doživetje, hvaležnost za prijazno povezanost med nami in Bogom.

Romanje te ujame v tvojih pomanjkljivostih, da po navdihu prepoznaš, malo razmisliš, kako naprej, opogumljen povabiš tudi druge.

Blizu kapelice sv. Lidije je velika pravoslavna cerkev, bogato opremljena s čudovitimi podobami iz Svetega Pisma, polna svetih ikon. V cerkvi se močno izraža predanost apostolskemu izročilu. Poudarja bistveno vlogo Jezusa Kristusa. Verniki, ki prihajajo v cerkev, so zelo spoštljivi, zbrani ob ikonah.

V Filipih smo se nato sprehajali med izkopaninami, kraji, kjer je deloval in v zaporu trpel sv. Pavel. Po vročini smo se osvežili v bližnji restavraciji ter si lahko privoščili tudi kakšno grško značilno specialiteto. Grška solata je znana tudi pri nas, prav tako v Bolgariji, kvaliteta pa se lahko tudi razlikuje.

Po počitku smo odpotovali nazaj proti Bolgariji. Čakala nas je kontrola na grški meji. Kontrola je ugotovila, da ena od potnic nima osebnega dokumenta. Avtobus je moral na posebno mesto in odvila se je zgodba ugotavljanja, kje

je manjkajoči dokument. Pomagala je bolgarska vodnica, a brez izkušenega in zelo diplomatsko iznajdljivega Andreja ni šlo. Dokument je bil v tisti prijazni restavraciji več kot 100 km nazaj. Treba se je bilo vrniti ponj. Sopotnica in Andrej sta šla s taksijem nazaj, avtobus pa je odpeljal naprej v hotel. Zgodba se je z vztrajnostjo in iznajdljivostjo našega sopotnika Andreja, pa tudi s pomočjo svetega Antona Padovanskega pozno ponoči srečno zaključila. Osebni dokument je bil končno spet v pravih rokah.

Obiskali smo zgodovinsko zelo zanimive kraje, slovansko duhovno dediščino v Bolgariji, pri čemer nas je obogatilo tudi gradivo »Daljnoročno oživljena duhovna dediščina Svetih Bratov v Bolgariji 10. in 11. stoletja.« dr. Martine Orožen, ki se nam sama ni uspela pridružiti na potovanju. Čeprav smo jo zelo pogrešali, je bila s tem odličnim pisnim prispevkom v mislih z nami. Prebiranje tega besedila nam je osvetlilo zgodovinske okoliščine razvoja krajev, ki smo jih obiskali. Po božji previdnosti jim je bilo dano, da so na razvalinah prvotno v misijonske namene oblikovanega staroslovanskega pismenstva ohranjali in razvijali bogato duhovno dediščino svetih bratov, ki je dosegla tudi južne in vzhodne Slované. Papež je po

zaslugi Svetih bratov dovolil slovanski jezik v cerkvi. Bolgarska država je doživljala velike vzpone in padce. Bolgari že v 9. stoletju govorili svoj jezik. Kljub temu, da so bili dolgo pod Turki, so ohranili narodno zavest in vero. Prebili so se skozi vse nasilne režime in se osamosvojili ter nato z novim zagonom gradili in osvetlili tudi svojo kulturno, duhovno dediščino.

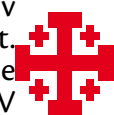
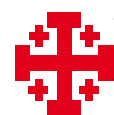
Tretji dan, 17. 9., smo zgodaj zapustili mesto Sandanski in se odpeljali proti samostanu Rila – ki slovi kot največji in najlepši bolgarski samostan ter eden najstarejših v Bolgariji. Nahaja se v osrčju slikovitega gorovja Rila. Križni hodnik je spektakularna Unescova dediščina, najbolj obiskano romarsko in turistično mesto v Bolgariji. V 10. stoletju ga je ustanovil Janez Rilski (Ivan Rilski), puščavnik in mistik. Leži več kot 100 km od Sofije, na višini 1147. Sprva je bil to vojaški objekt, nato namenjen varovanju ljudi, ki so se tja zatekli. Trenutno v njem živi približno 60 menihov. Je eden od najpomembnejših kulturnih, zgodovinskih in arhitekturnih spomenikov v celi Evropi. V njem so grobnice bolgarskih kraljev, veliko dragotin, umetniških predmetov, dragocenih fresk, znameniti Rafailov križ, pozlačeni ikonostas, renesančni luster (polijelej). Pomembna je tudi pisna dedi-

ščina. V samostanu je bila šola književnosti. Turki so nekoč samostan zažgali, a so ga Bolgari ponovno obnovili. Včasih je bil utrdba, skrivališče pred napadalci. Tudi v času komunizma je izgubil svoj pomen, a po samostojnosti so ga povsem, čudovito obnovili bolgarski bogataši. V kapeli poleg samostanskega pokopališča smo obhajali sv. mašo domala na prostem – izjemno doživetje.

Pot smo nadaljevali v Sofijo, si ogledali nekaj znamenitosti, nato smo se po sveti maši spet namestili v hotelu. V bližini hotela nas je pričakala obilna večerja.

Sofija je čudovito mesto, s svojo velikostjo in urejenostjo prav preseneča vse, ki jo prvič obišejo. Je očarljivo stičišče zgodovine in sedanjosti. »Vedno raste, nikoli se ne stara«, je moto bolgarske prestolnice.

Četrty dan, 18. 9., smo se iz Sofije odpravili v Plovdiv, drugo največje bolgarsko mesto in eno od najstarejših mest v Evropi. Ustanovljeno je bilo pred približno 8000 leti na ravni Troje in Miken. Starejši je od Rima, Aten in Carigrada. Mesto leži na stičišču med zahodom in vzhodom, kjer se z roko v roki dogaja zgodovina in modernost. Plovdiv je bil glavno mesto starodavne Trakije in veliko trgovsko središče. V

gorski dolini blizu Plovdiva smo obiskali samostan Bačkovo, ki je čudovit spomenik bolgarske državnosti in vernosti. Blizu samostana je mesto Asenovgrad, sedež kraljeve dinastije Asenov

Med nemško okupacijo so Bolgari zaščitili Jude, niso jih preganjali in jih tudi niso izročili Nemcem.

V Plovdivu smo se srečali s poljskim kapucinom p. Jaroslavom Babikom, ki skrbi za maloštevilno, a vitalno katoliško skupnost v Bolgariji. V cerkvi Marijinega vnebovzvetja smo obhajali tudi sv. mašo za tisti dan. Ob ogledu mesta smo obiskali tudi tamkajšnjo katedralo sv. Alojzija.

Na povratku v Sofijo smo se ustavili na rezidenci slovenske ambasadorke Nataše Bergelj, kjer so vso skupino presenetili z prijaznim, gostoljubnim sprejemom. Tako lep sprejem nas je poživil, da smo pozabili na utrujenost in se skupaj povesečili, izmenjali svoje vtise in dobili zanimive informacije o delovanju predstavnikov naše države v tujini, oziroma v Bolgariji.

Po večerji smo se pripravili za naslednji dan, ko smo morali že zgodaj na letališče.

Peti dan, 19.9.: Polet iz Sofije v Istanbul je bil hiter in kratek, a čakanje na polet iz Istanbula do Ljubljane je trajalo več ur. Na razne načine smo si ta čas krajšali,

nekateri tudi z igranjem taroka. Turški prevoznik še vedno ohranja na letalu postrežbo za potnike. Tako se domov na Brnik nismo vrnili lačni, ampak polni vtisov o deželi, ki je nismo poznali in nas je presenetila s svojo trdno voljo in zaupanjem v lepši svet, svojo samostojnost, kulturo, pa ne na zadnje v globoko vero Jezusa Kristusa, v sveto in dobro.

Razmišljali smo in molili. Želimo drug drugega spodbujati, iskati tisto, kar nas povezuje ter si tako lažje stali ob strani pri premoščanju raznih zapletov, ki jemljejo upanje. Da bi bili naši koraki skozi življenje še bolj trdni, nikoli pa klečajoči, ko gre za smisel, globino bivanja. Da bi ob zgledih iz naših romarskih poti našli v sebi studenec miru, ki nikoli ne usahne. Le njegovo strugo je treba včasih očistiti mulja, ki ovira pot do srca, zastira pogled, maši ušesa. Zbistri vodo, in ni težko dojeti, da nekdo potrebuje več, drugače kot jaz. Kot je modro povedal p. Peter Lavrih, da bomo s tega potovanja ponesli domov tisto, kar nas povezuje in o tem prijazno govorili, delili z drugimi.

Romanje me ozdravlja dvoma, mi vedno znova utrjuje stanovitnost, da sem lahko oznanjevalec usmiljenja in dobrotljivosti. Na koncu vsakokratne romarske poti se utrdi – zgodi se Tvoja volja.

Silva Matos

Novoletna Sveta dežela 2024-2025

26. december 2024 – 2. januar 2025

Zakaj ne bi enkrat silvestrovanja in Novega leta doživeli drugače kot običajno? V božičnih počitnicah je romanje v toplo in sončno Sveto deželo pravo duhovno doživetje! Romanje tudi za tiste, ki še niso našli svojega življenjskega spremljevalca.

1. dan, 26. 12.: Polet z bližnjega letališča do Tel Aviva in vožnja do hotela v Betlehemu, nastanitev za 2 noči.

2. dan, 27. 12.: JERUZALEM - praznovanje Velike noči, Božji grob, Kalvarija, zid žalovanja, stari del Jeruzalema, sveta maša v baziliki Božjega groba, molitev križevega pota po Via Dolorosa, povratek v Betlehem, večerja in nočitev.

3. dan, 28. 12.: odhod v Galilejo – Jafa, Cezareja ob morju, cerkev Stella Maris, Hajfa, Karmel, Muhra, Nazaret - mesto Gospodovega oznanjenja Mariji in Jezusove mladosti; sv. maša, namestitev v Nazaretu za 2 noči.

4. dan, 29. 12.: Galilejsko jezero, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže - gora Blagrov, Tabga, Mensa Domini, Golansko višavje, Kana Galilejska, sv. maša, vrnitev v Nazaret, večerja in nočitev.

5. dan, 30. 12.: Gora Tabor, kraj Jezusove spremenitve; nato proti Mrtvem morju: kraj Jezusovega krsta ob Jordanu, Jeriha, najstarejše, najtoplejše in najniž-

Mrtvem morju namestitev v Betlehemu, večerja in nočitev.

6. dan, 31. 12.: PRAZNOVANJE JEZUSOVEGA ROJSTVA V BETLEHEMU, Bazilika, votlina mleka. Popoldne v Ajn Karem, rojstni kraj Janeza Krstnika in Magnificat, kraj srečanja Marije in Elizabete. Ob vrnitvi pastirske poljane, večerja in nočitev. Priprava na Silvestrovanje in zdravico novemu letu, družabni večer.

7. dan, 1. 1. 2025: OLJSKA GORA in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje: Getsemani, Votlina izdajstva, Dominus flevit, cerkev Očenašev, kapela Vnebohoda, Betfage, sveta maša, večerja in nočitev.

8. dan, 2. 1.: Sveti Sion, dvorana zadnje večerje in Dormitio, sklepna sveta maša Ad coenaculum. Odhod na letališče in polet v domovino.

CENA: 1.390 € (pri zasedbi 30 mest ali več); če je romarjev manj kot 30, se cena zviša za 90 €. **BIVANJE:** hotel CASA NOVA v Betlehemu in Nazaretu, dvo/tri posteljne sobe, polpenzion. Dodatek za enoposteljno sobo: 160 €. V ceno je vključeno: letalske vozovnice in letališke takse, polpenzioni v Sveti deželi, avtobusni prevozi na celotni poti, vstopnine kot je navedeno v programu, nezgodno zavarovanje "Tujina". V ceno niso vračunane napitnine (30 € po osebi), ki se plačajo v Izraelu.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS.

Darovi za Sveto deželo (april – september 2024) SKUPAJ 890 €

- 10 € Marija Magdalena Sever
- 20 € Stanislav Bukovec, Danica Maležič, Elizabeta Pirnat
- 30 € Rozalija Barat, Slavka Potokar
- 50 € Cvetka Kotar, Ambrož Kotnik, Alojzija Munda, Ida Zupančič
- 100 € Marjan Mazi, Martin Retelj
- 120 € Vlasta Globevnik
- 240 € Nika Beravs

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
 komisariat@rkc.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke: priimek in ime, rojstni datum, naslov, številka osebne dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Kvačkanje

Sem Mirjam, stara sem 10 let in zelo rada kvačkam. Ko sem bila še mlajša, sem se želela naučiti kvačkati, in sem ugotovila, da je moja učiteljica klavirja Metka, poleg igranja na klavir, zelo spretna v kvačkanju.

Zato mi je po pouku iz klavirja pokazala osnove in sem jih hitro osvojila. Na telefonu so mi starši dovolili poiskati razne posnetke z navodili in sem skušala slediti. Najprej sem iskala preprostejše izdelke, potem pa vedno bolj zahtevne.

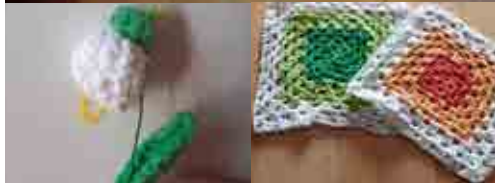
Zelo rada razveselim svoje bližnje s kakšnim svojim izdelkom: sorodnikom in prijateljem izdelujem nakit, torbice, košarice, bratrancu in sestrični sem za prvo sveto obhajilo podarila prtiček za pod svečko, ki jo prižgeta pri večerni molitvi; mami sem izdelala zvonček, ki ne bo nikoli ovenel; sosedovi dojenčici sem zakvačkala copate, še preden se je rodila. Letos poleti sem izdelala že toliko kvačkanih igračk, da sem si na dvorišču postavila stojnico in smo s sosedami prodajale izdelke. Tudi poleti na morju sem se na plaži malo kopala, malo pa kvačkala in prodajala izdelke. Najraje so kupovali italijanski turisti 😊. Za zimsko dobo pa računam, da bom na stojnici ponudila rokavičke vseh velikosti in jih že pridno kvačkam.

Za rojstni dan mlajše sestrice sem iz babičinih kvadratkov izdelala čisto pravi pončo. Bi se želeli naučiti, kako se zakvačka babičin kvadrater? Tukaj si lahko pogledate, kako se naredi, kot sem si jaz: <https://www.youtube.com/watch?v=18JHievXoU0>

[youtube.com/watch?v=18JHievXoU0](https://www.youtube.com/watch?v=18JHievXoU0)
Ko ga usvojite, lahko iz več kvadratkov sestavite odevjico, pulover, prtiček ali celo pončo. Narisala sem vam vzorec, ki se ga je najprej treba naučiti brati. Mene je naučila sošolka Iona in naslednji teden grem k njej na obisk, da bova skupaj kvačkali.

Imam dobrodelno trgovino: delež denarja, ki ga zaslužim, porabim za material za nove izdelke, z manjšim deležem smo šle s sosedami na kak sladoled, velik del pa zbiram, da ga bom z mamino pomočjo poslala v misijone. Če vas kak izdelek zanima in želite pomagati misijonom, si lahko tukaj pogledate fotografije mojih izdelkov: <https://photos.app.goo.gl/6okEitgseNFC4MAGA>.

Mirjam Oblonšek

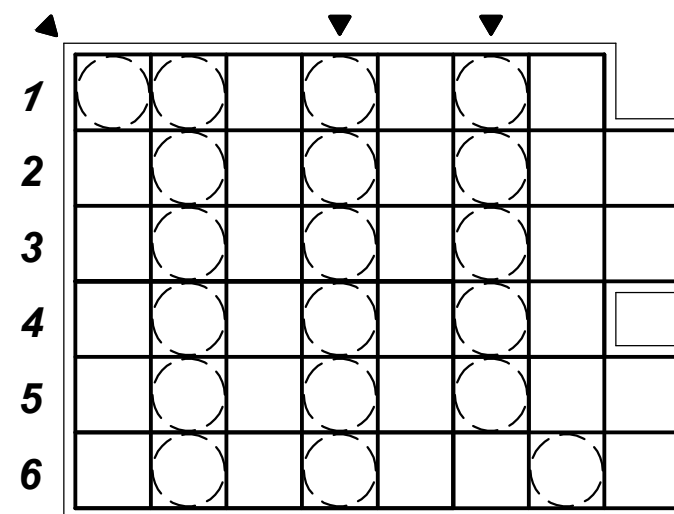

Nagradna zlogovna izpolnjevanica

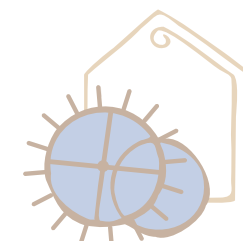
Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite šest besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vodoravno vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih navpično prebrali verz iz znane evharistične molitve.

1. kar je vstavljeno v kaj,
2. prebivalec države v zahodni Afriki,
3. večji službeni ali hišni pes vitke postave s kratko ravno dlako,
4. zagrebška časopisna hiša,
5. nesmisel, neumnost, kar je v nasprotju z logiko,
6. zgornji, razširjeni del sapnika, v katerem sta glasilki; tudi oseba, ki grgra.

BER – DO – GR – GRA – GVI – JEC – MAN – MET – NE – NE – NIK – SPA
– VEC – VEK – VJES – VSTA

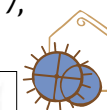
Sestavil: Matej Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
JAZ NAMREČ NOSIM JEZUSOVA ZNAMENJA NA SVOJEM TELESU.
Na uredništvo ste poslali 27 pravilnih odgovorov. Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje. Tokratni nagrajenci so:
1. nagrada: Ana Krivec, Trg 4. aprila 6, SI-2392 Mežica.
2. nagrada: Danica Barba, Prvomajska 15, SI-1000 Ljubljana.
3. nagrada: Jožef Toplak, Dobrovnik 272, SI-9223 Dobrovnik.

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. decembra 2024. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Christianv Gostečnik OFM: Psihoanaliza in sakralno izkustvo;
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;
3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Christian Gostečnik OFM PRVIH 1000 DNI

V prvih tisoč dneh, natančneje vse od spočetja, prek 270 dni nosečnosti in do konca drugega leta otrokove starosti, se izoblikujejo otrokovi možgani, in sicer na osnovi odnosa s starši. Zato je tudi družinsko okolje, v katero je otrok rojen, ključno za razvoj sicer zelo ranljivih ter izjemno susceptibilnih in sugestibilnih otrokovih možganskih struktur, ki dozori v ravno v tem najpomembnejšem obdobju otrokovega razvoja.

format 14 x 20 cm
trda vezava
obseg 384 strani
cena 22 €

Monografije FDI - 26

Christian Gostečnik OFM

razvoj otrokovih možganov razlike med spoloma
starševska ljubezen najzgodnejši meseci razvoja
podlaga za ves nadaljnji razvoj odrasla intima

Prvih 1000 dni

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

